DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

11 stycznia Nr 1. Rok 1937.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z MINISTERSTWA SKARBU:

OGŁOSZENIA.

1.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 27 grudnia 1936 r.

w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień podpisanego w Paryżu dnia 15 grudnia 1936 r. porozumienia o przedłużeniu prowizorycznego układu handlowego między Polską a Francją z dnia 18 lipca 1936 r. i o zmianie art. 5 tego układu.

Na podstawie art. 52 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Wprowadza się tymczasowo w życie postanowienia podpisanego w Paryżu dnia 15 grudnia 1936 r. porozumienia o przedłużeniu prowizorycznego układu handlowego między Polską a Francją z dnia 18 lipca 1936 r. i o zmianie art. 5 tego układu.

(2) Tekst wspomnianego porozumienia zawarty jest w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Zagranicznych, Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1937 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
w z. Prezesa Rady Ministrów i Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 grudnia 1936 r. Nr 94, poz. 657).

Załącznik do rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1936 r. (poz. 1).

Przekład.

AMBASADA
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
Nr 82/F/roko/64

Paryż, dnia 15 grudnia 1936 r.

Panie Ministrze,

Powołując się na rozmowy, jakie miały miejsce między Ministerstwem Spraw Zagranicznych a Ambasadą Polski, mam zaszczyt, z polecenia mego Rządu, zaproponować Waszej Ekscelencji następujące porozumienie:

1) w związku z art. 9 prowizorycznego układu handlowego, zawartego między Francją a Polską dnia 18 lipca 1936 r., układ ten zostaje przedłużony, z zastrzeżeniem poniższej zmiany, do dnia 31 marca 1937 r., jak również teksty załączone do tegoż układu.

2) tekst artykułu 5 prowizorycznego układu handlowego, zawartego między Polską a Francją dnia 18 lipca 1936 r. zostaje zmieniony jak następuje:

Postanowienia artykułów konwencji z dnia 9 grudnia 1924 r. inne aniżeli te, które są zawarte w artykułach: 1 do 8, 13, 16 (1), 17 i 33, pozostają prowizorycznie w mocy.

Wysokie Umawiające się Strony zobowiązują się podjąć w ciągu I kwartału 1937 r. rokowania celem ponownego dostosowania tych postanowień.

Rokowania te winny być doprowadzone do końca przed dniem 31 marca 1937 r. W razie, gdyby nie zostały one doprowadzone do końca, niniejsze porozumienie zostaje z tą datą uchylone.

3) Niniejsze porozumienie będzie ratyfikowane i dokumenty ratyfikacyjne zostaną wymienione w Warszawie równocześnie z dokumentami ratyfikacyjnymi wspomnianego wyżej prowizorycznego układu handlowego. Wejdzie ono w życie 30 dnia po dacie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych. Obydwie Wysokie Umawiające się Strony zgadzają się wszakże na prowizoryczne stosowanie porozumienia począwszy od dnia 1 stycznia 1937 r.".

Byłbym obowiązany Waszej Ekscelencji za poinformowanie mnie, czy Rząd Republiki Francuskiej przyjmuje zaproponowane porozumienie.

Zechce Pan, Panie Ministrze, przyjąć zapewnienia mego bardzo wysokiego poważania.

J. Łukasiewicz

Do Jego Ekscelencji
Pana Ivona Delbos
Ministra Spraw Zagranicznych
w Paryżu.

REPUBLIKA FRANCUSKA
MINISTERSTWO
SPRAW ZAGRANICZNYCH.

Paryż, dnia 15 grudnia 1936 r.

Panie Ambasadorze,

W dniu 15 grudnia r. b. Wasza Ekscelencja zechciała skierować do mnie następujące pismo:

„Powołując się na rozmowy, jakie miały miejsce między Ministerstwem Spraw Zagranicznych a Ambasadą Polski, mam zaszczyt, z polecenia mego Rządu, zaproponować Waszej Ekscelencji następujące porozumienie:

1) w związku z art. 9 prowizorycznego układu handlowego, zawartego między Francją a Polską dnia 18 lipca 1936 r., układ ten zostaje przedłużony. z zastrzeżeniem poniższej zmiany, do dnia 31 marca 1937 r., jak również teksty załączone do tegoż układu.

2) tekst artykułu 5 prowizorycznego układu handlowego, zawartego między Polską a Francją dnia 18 lipca 1936 r. zostaje zmieniony jak następuje:

Postanowienia artykułów konwencji z dnia 9 grudnia 1924 r. inne aniżeli te, które są zawarte w artykułach: 1 do 8, 13, 16 (1), 17 i 33, pozostają prowizorycznie w mocy.

Wysokie Umawiające się Strony zobowiązują się podjąć w ciągu I kwartału 1937 r. rokowania celem ponownego dostosowania tych postanowień.

Rokowania te winny być doprowadzone do końca przed dniem 31 marca 1937 r. W razie, gdyby nie zostały one doprowadzone do końca, niniejsze porozumienie zostaje z tą datą uchylone.

3) Niniejsze porozumienie będzie ratyfikowane i dokumenty ratyfikacyjne zostaną wymienione w Warszawie równocześnie z dokumentami ratyfikacyjnymi wspomnianego wyżej prowizorycznego układu handlowego. Wejdzie ono w życie 30 dnia po dacie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych. Obydwie Wysokie Umawiające się Strony zgadzają się wszakże na prowizoryczne stosowanie porozumienia począwszy od dnia 1 stycznia 1937 r.

Byłbym obowiązany Waszej Ekscelencji za poinformowanie mnie, czy Rząd Republiki Francuskiej przyjmuje zaproponowane porozumienie."

Mam zaszczyt potwierdzić odbiór powyższego pisma i powiadomić o zgodzie Rządu Francuskiego na postanowienia stanowiące przedmiot tegoż pisma.

Zechce Pan, Panie Ambasadorze, przyjąć zapewnienia mego bardzo wysokiego poważania.

Za Ministra Spraw Zagranicznych i z upoważnienia

A. Léger
Ambasador Francji
Sekretarz Generalny.

Do Jego Ekscelencji
Pana Juliusza Łukasiewicza
Ambasadora Polski
w Paryżu.

2.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 27 grudnia 1936 r.

w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień trzeciego porozumienia do umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką z dnia 4 listopada 1935 r., podpisanego w Warszawie dnia 21 grudnia 1936 r.

Na podstawie art. 52 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Wprowadza się tymczasowo w życie postanowienia trzeciego porozumienia do umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką z dnia 4 listopada 1935 r., podpisanego w Warszawie dnia 21 grudnia 1936 r.

(2) Tekst wspomnianego porozumienia zawarty jest w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Zagranicznych, Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1937 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

w z. Prezesa Rady Ministrów i Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 grudnia 1936 r. Nr 94, poz. 658).

Załącznik do rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1936 r. (poz. 2).

TRZECIE POROZUMIENIE DO UMOWY GOSPODARCZEJ MIĘDZY RZECZĄPOSPOLITĄ POLSKĄ A RZESZĄ NIEMIECKĄ.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej i Niemiecki Kanclerz Rzeszy, mając na względzie artykuł 21, ustęp 2, zdanie 1 umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką, podpisanej w Warszawie dnia 4 listopada 1935 r. i pragnąc przedłużyć moc obowiązującą tej umowy gospodarczej, postanowili zawrzeć porozumienie w tej sprawie i w tym celu mianowali swoimi Pełnomocnikami:

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej:

Pana Jana SZEMBEKA, Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych,

Niemiecki Kanclerz Rzeszy:

Pana Hansa Adolfa von MOLTKE, Ambasadora Nadzwyczajnego i Pełnomocnego,

którzy, po zakomunikowaniu swych pełnomocnictw, uznanych za dobre i sporządzone w należytej formie, zgodzili się na następujące postanowienia:

Artykuł 1.

Moc obowiązującą umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką, podpisanej w Warszawie dnia 4 listopada 1935 r., przedłuża się do dnia 28 lutego 1937 r.

Artykuł 2.

Porozumienie niniejsze będzie ratyfikowane. Wymiana dokumentów ratyfikacyjnych nastąpi możliwie najrychlej w Berlinie. Porozumienie wejdzie w życie dziesiątego dnia po dacie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych.

Na dowód czego wyżej wymienieni Pełnomocnicy podpisali niniejsze porozumienie i wycisnęli na nim swe pieczęcie.

Sporządzono w dwóch egzemplarzach, każdy w języku polskim i niemieckim.

Warszawa, dnia 21 grudnia 1936 r.

Szembek *Moltke*

3.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 grudnia 1936 r.

o ustaleniu wzorów monet srebrnych wartości 2 i 5 złotych.

Na podstawie art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr 97, poz. 855) zarządzam co następuje:

§ 1. Poczynając od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, monety srebrne wartości 2 i 5 złotych będą bite również według wzorów, których wizerunki w reprodukcji graficznej podane są jako załącznik do rozporządzenia niniejszego.

§ 2. Monety, wymienione w § 1, będą miały obieg na równi z monetami srebrnymi wartości 2 i 5 złotych, których wzory ustalone zostały rozporządzeniami Ministra Skarbu z dnia 25 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 92, poz. 799) i z dnia 28 listopada 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 105, poz. 878).

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 23 grudnia 1936 r. Nr 92, poz. 644).

Załącznik do rozp. Min. Skarbu z dn. 10 grudnia 1936 r. (poz. 3).

4.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 11 grudnia 1936 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła przy wywozie lnu standaryzowanego.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. Przy wywozie za granicę lnu standaryzowanego, wytworzonego na polskim obszarze celnym, przyznaje się zwrot cła, uiszczonego za sprowadzone z zagranicy i zużyte do wytwarzania powyższego lnu narzędzia i maszyny, według następujących norm:
1) za 100 kg lnu czesanego standaryzowanego zł 10.—
2) za 100 kg lnu trzepanego standaryzowanego zł 5.—

Stawki zwrotów ceł należy rozumieć od 100 kg wagi netto.

§ 2. Do odprawy wywozowej za zwrotem cła towarów, wymienionych w § 1 rozporządzenia niniejszego, są uprawnione wszystkie urzędy celne kolejowe, morskie, pocztowe oraz rzeczne, położone na polskim obszarze celnym.

§ 3. Na dowód przyznania zwrotu cła z tytułu wymienionego w § 1 rozporządzenia niniejszego, urząd celny, dokonywający odprawy celnej wywozowej, wystawia kwit wywozowy na podstawie zaświadczenia eksportowego Ministerstwa Przemysłu i Handlu i po stwierdzeniu wywozu towaru za granicę.

§ 4. Kwity wywozowe opiewają na okaziciela, ważne są w ciągu roku od daty ich wystawienia i służą do otrzymania przyznanego zwrotu cła w gotówce w następujących urzędach celnych:

1) Bielsko, 2) Bydgoszcz, 3) Chebzie, 4) Chojnice, 5) Chorzów, 6) Cieszyn, 7) Gdynia, 8) Goleszów, 9) Grajewo, 10) Grudziądz, 11) Katowice, 12) Kraków, 13) Leszno, 14) Lubliniec, 15) Lwów, 16) Ławoczne, 17) Łódź, 18) Łupków, 19) Miasteczko, 20) Muszyna, 21) Podwołoczyska, 22) Poznań, 23) Przemyśl, 24) Raczki, 25) Rawicz, 26) Sianki, 27) Śniatyń-Załucze, 28) Sośnie, 29) Sosnowiec, 30) Stanisławów, 31) Stołpce, 32) Strzebielino, 33) Sumina, 34) Tczew, 35) Toruń, 36) Turmont, 37) Warszawa, 38) Wilno, 39) Zachacie, 40) Zbąszyń, 41) Zdołbunów, 42) Zduny, 43) Zebrzydowice, 44) Zwardoń, oraz wszystkie urzędy celne I klasy w okręgu Dyrekcji Ceł w Gdańsku.

§ 5. Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych ustali i ogłosi w dzienniku urzędowym „Monitor Polski":

a) warunki na jakich będą wydawane, określone w § 3, zaświadczenia eksportowe oraz tryb postępowania przy wydawaniu tych zaświadczeń,

b) wykaz izb przemysłowo-handlowych i organizacji gospodarczych, za których pośrednictwem będą wydawane zaświadczenia eksportowe.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie trzeciego dnia po ogłoszeniu.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 25 października 1934 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła przy wywozie lnu i pakuł lnianych (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 880), w brzmieniu rozporządzenia z dnia 16 lutego 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 79).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 23 grudnia 1936 r. Nr 92, poz. 645).

5.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 11 grudnia 1936 r.

o wykonaniu ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym.

Na podstawie art. 47 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 79, poz. 550), której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 30 maja 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 339) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Artykuły, powołane w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia, oznaczają artykuły ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym, której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 30 maja 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 339).

(2) Paragrafy, powołane w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia, oznaczają paragrafy rozporządzenia niniejszego.

Do art. 2 p. 1.

§ 2. (1) Hodowla inwentarza, mleczarstwo, sadownictwo, ogrodownictwo, pszczelarstwo i gospodarstwo rybne nie podlegają państwowemu podatkowi przemysłowemu w myśl art. 2 p. 1 ustawy tylko wówczas, gdy są związane z gospodarstwami rolnymi lub leśnymi.

(2) Hodowla inwentarza, mleczarstwo, sadownictwo, ogrodownictwo, pszczelarstwo i gospodarstwo rybne, jeżeli są prowadzone samoistnie, podlegają opodatkowaniu. Tego rodzaju przedsiębiorstwa powinny być zaopatrzone w świadectwa przemysłowe według rozdziału XIX części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy. Obrót tego rodzaju przedsiębiorstw ustala się w myśl art. 5 ust. (1) p. 7 ustawy.

Do art. 2 p. 1 lit. b.

§ 3. (1) Mleczarstwo, ogrodownictwo, sadownictwo i rybołówstwo związane z gospodarstwem rolnym lub leśnym, podlegają państwowemu podatkowi przemysłowemu zarówno w przypadku przerabiania, jak i nieprzerabiania płodów, jeżeli są prowadzone zawodowo i zarobkowo, jako wyłączny lub przeważający rodzaj gospodarstwa.

(2) Podlegające opodatkowaniu przedsiębiorstwa, wymienione w art. 2 p. 1 lit. b ustawy, powinny być zaopatrzone w świadectwa przemysłowe według rozdziału XIX części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy. Obrót tych przedsiębiorstw ustala się w myśl art. 5 ust. (1) p. 7 ustawy.

Do art. 2 p. 1 lit. c.

§ 4. (1) Sprzedaż drzewa na pniu przez właściciela obszaru leśnego nie podlega opodatkowaniu, chociażby właścicielem obszaru leśnego była spółka o charakterze przemysłowym lub handlowym, bądź osoba uznana przez kodeks handlowy za handlującą.

(2) Wyręby leśne, dokonywane przez właścicieli obszarów leśnych na cudzy rachunek, podlegają zawsze opodatkowaniu, przy czym za obrót podlegający podatkowi przemysłowemu u właściciela obszaru leśnego uważa się wynagrodzenie za wykonane roboty.

Do art. 2 p. 2.

§ 5. (1) Pojęcie osobnego zakładu handlowego, względnie oddzielnego składu w rozumieniu art. 2 p. 2 ustawy, określają postanowienia art. 11 i 22 ustawy.

(2) W przypadku utrzymywania poza obrębem własnych lub dzierżawionych gruntów oddzielnego składu przez właściciela lub dzierżawcę gospodarstwa rolnego albo właściciela gospodarstwa leśnego, powstaje obowiązek wykupienia właściwego świadectwa przemysłowego na przedsiębiorstwo handlowe oraz opłacania podatku przemysłowego od obrotu, uzyskanego ze sprzedaży produktów gospodarstwa rolnego lub leśnego, które przez dany skład przeszły. Obroty, osiągnięte z tego rodzaju sprzedaży, podlegają opodatkowaniu według stawek, przewidzianych dla przedsiębiorstw handlowych, jeżeli produkcja tych artykułów jest zwolniona od podatku przemysłowego.

(3) Plac, utrzymywany czasowo przez właściciela lub dzierżawcę gospodarstwa rolnego albo właściciela gospodarstwa leśnego poza obrębem własnych lub dzierżawionych gruntów, wchodzących w skład powyższych gospodarstw, służący wyłącznie dla celów przeładowania produktów gospodarstwa rolnego lub leśnego i kasowany bezpośrednio po ukończeniu tego przeładowania, nie jest oddzielnym składem w rozumieniu art. 2 p. 2 ustawy.

Do art. 2 pp. 3 i 4.

§ 6. Jeżeli przedsiębiorstwa, wymienione w punktach 3 i 4 art. 2 ustawy, poza zaspokojeniem potrzeb własnego gospodarstwa, dokonywają sprzedaży wydobytych surowców lub wyprodukowanych towarów lub wykonywają zamówienia na przerób, — to w tym przypadku podlegają one opodatkowaniu, przy czym za obrót (art. 5) tych przedsiębiorstw uważa się sumę przychodu brutto, osiągniętego ze sprzedaży lub przerobu.

Do art. 3 ust. (1) p. 1.

§ 7. (1) Przedsiębiorstwa państwowe, wydzielone z ogólnej administracji państwowej i posiadające odrębną osobowość prawną, podlegają opodatkowaniu na zasadach ogólnych nawet w przypadku, gdy służą wyłącznie potrzebom administracji państwowej.

(2) Przedsiębiorstwa państwowe, nie wydzielone z ogólnej administracji państwowej, o ile nie działają wyłącznie na potrzeby administracji państwowej, podlegają podatkowi przemysłowemu, przy czym za podlegający opodatkowaniu obrót (art. 5) uważa się sumę przychodu brutto, uzyskaną z tranzakcji, dokonanych nie na potrzeby administracji państwowej.

(3) Przy określaniu kategorii świadectw przemysłowych dla przedsiębiorstw, o których mowa w ustępie (2) paragrafu niniejszego, uwzględnia się tylko część obrotu (art. 5) podlegającą opodatkowaniu, i w stosunku do tej części obrotu ustala się znamiona miarodajne dla ustalenia kategorii świadectwa przemysłowego (wysokość obrotu, produkcji, ilość pracowników itp.).

Przykład: Państwowe przedsiębiorstwo przemysłowe, podlegające zaliczeniu do świadectwa przemysłowego w myśl rozdziału XIX części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, które sprzedaje nie na potrzeby administracji państwowej 50% ogólnej produkcji, powinno wykupić świadectwo przemysłowe odpowiadające 50% ogólnej ilości zatrudnionych robotników.

Do art. 3 ust. (1) p. 2.

§ 8. (1) Państwowe koleje żelazne oraz koleje prywatne, będące w zarządzie przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe", łącznie ze wszystkimi urządzeniami, służącymi do zaspokajania własnych potrzeb kolei, nie podlegają opodatkowaniu.

(2) Przedsiębiorstwa służące nie tylko do zaspokajania własnych potrzeb przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe", lecz prowadzone w całości lub w części dla innych celów, podlegają opodatkowaniu na zasadach ogólnych, przy czym mają zastosowanie przepisy § 7 ustępy (2) i (3) rozporządzenia niniejszego.

(3) Podlegają podatkowi prywatne koleje żelazne z dowolną trakcją, a w tej liczbie kolejki w miastach i kolejki podmiejskie oraz tramwaje, jeżeli nie są w zarządzie przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

Do art. 3 ust. (1) p. 3.

§ 9. (1) Do przedsiębiorstw użyteczności publicznej zalicza się: wodociągi i kanalizacje, szpitale,

laboratoria do badania produktów, zakłady dezynfekcyjne, łaźnie, kąpieliska, rzeźnie, elektrownie, gazownie, telefony, koleje żelazne z trakcją parową, elektryczną lub konną, a w tej liczbie kolejki w miastach i kolejki podmiejskie oraz tramwaje i autobusy.

(2) Również korzystają ze zwolnienia od podatku przemysłowego wszystkie zakłady handlowe i przemysłowe, należące do przedsiębiorstwa użyteczności publicznej, jeżeli zakłady te z uwagi na rodzaj swej działalności są gospodarczo związane z działalnością przedsiębiorstwa użyteczności publicznej.

§ 10. Przedsiębiorstwa należące do związków samorządowych, a nie wymienione w art. 3 ust. (1) pp. 3, 8 i 9 ustawy, jak np. sklepy, apteki, piekarnie itp. — podlegają opodatkowaniu.

Do art. 3 ust. (1) p. 6.

§ 11. (1) Za publiczne zakłady naukowe uważa się zakłady naukowe państwowe oraz publiczne w rozumieniu art. 1 ustawy z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 389).

(2) Za prywatne zakłady naukowe uważa się zakłady naukowe prowadzone na podstawie właściwych orzeczeń państwowych władz szkolnych, a nadto zawodowe szkoły (kursy) pielęgniarstwa i położnych.

(3) Nie korzystają ze zwolnienia od podatku przemysłowego przedsiębiorstwa będące tylko z nazwy szkołami (kursami), lecz nie mające charakteru zakładu naukowego.

(4) Internaty przy zakładach naukowych, z wyjątkiem utrzymywanych na koszt państwa i związków samorządowych oraz instytucji społecznych, oświatowych i dobroczynnych, o ile nie podpadają pod ulgę przewidzianą w art. 3 ust. (1) p. 12 ustawy, podlegają podatkowi przemysłowemu.

Do art. 3 ust. (1) p. 7.

§ 12. Przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, utrzymywane przez instytucje społeczne, oświatowe i dobroczynne, a nie wymienione w art. 3 ust. (1) p. 7 ustawy, podlegają opodatkowaniu.

Do art. 3 ust. (1) p. 11.

§ 13. (1) Zarówno przemysł ludowy, tj. wytwarzanie przez ludność wiejską przedmiotów użytkowych i zdobniczych przeważnie o cechach etnicznych, opartych o miejscową tradycję ludową, z własnych lub nabytych surowców (materiałów) we własnych warsztatach pracy, jak również rzemiosła, nie podlegają opodatkowaniu w myśl art. 3 ust. (1) p. 11 ustawy, o ile są wykonywane:

1) przez drobnych gospodarzy rolnych lub bezrolnych,

2) bez obcych sił pomocniczych,

3) ubocznie.

(2) Przemysł ludowy i rzemiosła, które nie odpowiadają chociażby jednemu z powyższych warunków, podlegają opodatkowaniu.

(3) Sprzedaż wyprodukowanych artykułów poza miejscem zamieszkania producenta w oddzielnych zakładach handlowych podlega opodatkowaniu, natomiast sprzedaż tych artykułów na targach podlega opodatkowaniu tylko wówczas, jeżeli nie ma charakteru dorywczego.

Do art. 3 ust. (1) p. 12.

§ 14. Opodatkowaniu podlega prowadzony zarobkowo i zawodowo odnajem pokojów umeblowanych.

Do art. 3 ust. (1) p. 13.

§ 15. (1) Za kredyt długoterminowy uważa się kredyt hipoteczny, spłacalny w ratach według z góry ustalonego planu amortyzacyjnego.

(2) Wszystkie inne formy kredytu, chociażby nawet zabezpieczonego hipotecznie, np. na weksle, obligi, rewersy itp. zobowiązania, należy uważać za kredyt krótkoterminowy w rozumieniu art. 3 ust. (1) p. 13 ustawy.

(3) W instytucjach kredytu mieszanego (długoterminowego i krótkoterminowego) obroty osiągnięte z operacji kredytu długoterminowego nie podlegają podatkowi.

Do art. 3 ust. (1) p. 15.

§ 16. (1) Za eksport uważa się wywóz towarów poza granice celne Rzeczypospolitej Polskiej. Wywóz na obszar W. M. Gdańska nie korzysta z ulg z art. 3 ust. (1) p. 15 ustawy.

(2) Za tranzakcje, wynikające z obrotu uszlachetniającego czynnego w rozumieniu art. 3 ust. (1) p. 15 ustawy, należy uważać przerób na rachunek firm zagranicznych surowców oraz półfabrykatów, sprowadzanych z zagranicy, a przeznaczonych po przeróbce do eksportu.

(3) Osiągnięty z tych tranzakcji zarobek brutto nie podlega podatkowi przemysłowemu od obrotu.

(4) Obroty, osiągnięte z eksportu węgla oraz wszelkiego rodzaju półfabrykatów i gotowych wyrobów, jak również tranzakcje z firmami zagranicznymi, wynikające z obrotu uszlachetniającego czynnego, powinny być udowodnione prawidłowo prowadzonymi księgami handlowymi eksportera.

(5) Eksport, dokonany za pośrednictwem wspólnych biur sprzedaży, powinien być udowodniony prawidłowo prowadzonymi księgami handlowymi zarówno wspólnego biura sprzedaży, jak również przedsiębiorstwa, eksportującego towary za pośrednictwem tego biura.

(6) Nadto fakt eksportu powinien być udowodniony deklaracjami wywozowymi, przewidzianymi w w § 55 (wzory Nr Nr 9 i 10) lub w § 56 (wzór Nr 11) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 9 października 1934 r. — przepisy wykonawcze do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 90, poz. 820).

(7) W razie niemożności przedstawienia przez płatnika deklaracji wywozowych — fakt eksportu może być udowodniony innymi wiarygodnymi dowodami, np. zaświadczeniami urzędów celnych, zaświadczeniami eksportowymi związków eksportowych, listami przewozowymi, konosamentami, zaświadczeniami akcyzowymi itp. Ocena tych dowodów należy do władz wymiarowych.

(8) W przypadku zwolnienia tranzakcji eksportowych od podatku na podstawie przedstawionego

przez płatnika jednego z wyżej wspomnianych dowodów, powinna władza wymiarowa na dowodzie tym zaznaczyć, że został on wykorzystany przy wymiarze podatku przemysłowego od obrotu.

(9) W razie wątpliwości, podniesionych przez płatnika lub nasuwających się z urzędu, czy dany artykuł należy zaliczyć do surowców czy też do półfabrykatów lub gotowych wyrobów, mają władze wymiarowe zwracać się za pośrednictwem właściwych izb skarbowych (Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego) o rozstrzygnięcie do Ministerstwa Skarbu, które wydaje postanowienie po zasięgnięciu opinii izb przemysłowo-handlowych.

(10) Zwolnienie z art. 3 ust. (1) p. 15 ustawy dotyczy wyłącznie podatku przemysłowego od obrotu, wobec czego przedsiębiorstwa eksportujące powinny być zaopatrzone we właściwe świadectwa przemysłowe.

(11) Obroty, osiągnięte z tranzakcji eksportowych, nie udowodnionych w sposób przepisany (brak prawidłowych ksiąg handlowych, brak dowodów wywozowych, wymienionych w ust. (6) i (7) paragrafu niniejszego), nie mogą korzystać ze zwolnienia od podatku i podlegają opodatkowaniu według właściwych stawek podatkowych, przewidzianych w art. 7 ustawy.

(12) Obroty, osiągnięte z wywozu na obszar W. M. Gdańska, podlegają opodatkowaniu według stawek podatkowych, przewidzianych w art. 7 ustawy.

(13) Wynagrodzenia, uzyskane przez przedsiębiorstwa komisowe, pośrednictwa handlowego, ekspedycyjne, transportowe itp. z tytułu tranzakcji eksportowych nie korzystają ze zwolnienia od podatku z art. 3 ust. (1) p. 15 ustawy.

Do art. 3 ust. (2).

§ 17. (1) Jeżeli jeden i ten sam płatnik posiada kilka przedsiębiorstw, to może on być zwolniony od podatku przemysłowego od obrotu na zasadzie art. 3 ust. (2) ustawy w tym tylko przypadku, gdy łączna suma podatku, przypadającego od wszystkich przedsiębiorstw danego płatnika, nie przekracza kwoty rocznej 100 złotych.

(2) Zwolnienie od podatku przemysłowego od obrotu na podstawie art. 3 ust. (2) może nastąpić tylko w postępowaniu wymiarowym.

Do art. 5.

§ 18. (1) Za przychód brutto uważa się pełną należność sprzedawcy z tytułu zawartej tranzakcji.

(2) Wszelkiego rodzaju prowizje i inne wynagrodzenia, wypłacane przez przedsiębiorstwo komisantom i pośrednikom, nie są potrącalne z obrotu tegoż przedsiębiorstwa, jako jego koszty handlowe.

(3) Odsetki za dyskonto weksla, pobrane przez sprzedawcę przy sprzedaży towaru na weksel, nie są potrącalne od przychodu brutto i stanowią w całości obrót, podlegający opodatkowaniu.

(4) Tak samo nie są potrącalne od przychodu brutto odsetki, pobrane przez sprzedawcę przy sprzedaży towaru na kredyt bez przyjmowania weksla.

(5) Odsetki prolongacyjne i odsetki zwłoki, pobrane od nabywców towarów z powodu niezapłacenia w umówionym terminie pokredytowanej ceny kupna nie stanowią części obrotu, podlegającego opodatkowaniu.

(6) Kwoty, uzyskane ze sprzedaży całego przedsiębiorstwa (cena sprzedażna), jak również kwoty, uzyskane ze sprzedaży części majątku, nie stanowiącego przedmiotu ani obrotu, ani też produkcji przedsiębiorstwa, nie są obrotami, podlegającymi opodatkowaniu.

(7) Obroty, osiągnięte z rozprzedaży zapasu towarów w związku z likwidacją przedsiębiorstwa, podlegają opodatkowaniu na zasadach ogólnych.

(8) Doręczenie towaru przez przedsiębiorstwo wierzycielowi w celu pokrycia zobowiązania stanowi tranzakcję, podlegającą opodatkowaniu.

(9) Sumy, uzyskane ze sprzedaży egzekucyjnych na pokrycie ciążących na przedsiębiorstwie zobowiązań, stanowią część podlegającego opodatkowaniu obrotu.

(10) Cło wywozowe stanowi część podlegającego opodatkowaniu obrotu w przedsiębiorstwach skupu zawodowego.

Do art. 5 ust. (1) p. 2.

§ 19. (1) Obrót w instytucjach kredytu krótkoterminowego oraz domach bankowych i kantorach wymiany składa się z dwóch części: pierwszą stanowi suma pobranych i należnych procentów, prowizji, komisowego tudzież innych tym podobnych wynagrodzeń za świadczenia, drugą zaś częścią jest zysk brutto, osiągnięty z operacyj obcymi walutami, dewizami, czekami zagranicznymi oraz wszelkiego rodzaju papierami wartościowymi.

(2) Straty, poniesione na operacjach, stanowiących drugą część obrotu, nie podlegają potrąceniu od pierwszej części składowej obrotu.

(3) Za zysk brutto, osiągnięty z operacyj obcymi walutami, dewizami, czekami zagranicznymi oraz wszelkiego rodzaju papierami wartościowymi, uważa się nadwyżkę pomiędzy ceną, uzyskaną przy sprzedaży wymienionych wyżej walorów, a ceną nabycia tychże walorów, bądź też — gdy nabycie nastąpiło w ubiegłych okresach operacyjnych — wartością danych walorów, wykazaną w bilansie otwarcia danego okresu operacyjnego. Wpływy z kuponów od wszelkiego rodzaju papierów wartościowych wchodzą zawsze w skład drugiej części obrotu instytucyj kredytu krótkoterminowego i podlegają opodatkowaniu bez względu na to, czy papiery wartościowe traktowane są jako lokata kapitału, czy też jako towar oraz niezależnie od tego, czy wysokość procentów może być z góry obliczona (np. przy obligacjach, listach zastawnych), czy też ich wysokość zależy od wyników gospodarczych i uzależnionego od tego dochodu z przedsiębiorstwa (np. akcje).

(4) Z obrotu, określonego w art. 5 ust. (1) p. 2 ustawy, nie są potrącalne wszelkiego rodzaju koszty, związane z osiągnięciem obrotu, a w szczególności koszty redyskonta weksli.

(5) Nie wlicza się do podlegającego opodatkowaniu obrotu kwot pobranych od klientów na pokrycie wydatków na książeczki czekowe, koszty protestu, kurtaż, asekurację, porto, depesze itp. po należytym udowodnieniu, że kwoty te stanowią tylko zwrot fak-

tycznie poniesionych wydatków w zastępstwie klientów. W przypadku, gdy pobrane kwoty przekraczają wydatki faktycznie poniesione, kwoty pobrane z powyższego tytułu od klientów podlegają opodatkowaniu w całości.

Do art. 5 ust. (1) p. 3.

§ 20. (1) Składki dodatkowe (należności manipulacyjne, na fundusz rezerwowy itp.), jako wynikające z umowy o ubezpieczenie, stanowią część obrotu, podlegającego opodatkowaniu.

(2) Opłaty stemplowe, pobrane przez instytucje ubezpieczeniowe od ubezpieczonych, jako nie wynikające z umowy o ubezpieczenie, nie podlegają włączeniu do podstaw opodatkowania.

Do art. 5 ust. (1) p. 1, 4 i 7.

§ 21. Za obrót przy wykonaniu robót lub dostaw uważa się sumy zarówno otrzymane, jak i należne z tytułu robót i dostaw, faktycznie wykonanych w danym okresie podatkowym.

Do art. 5 ust. (1) p. 5.

§ 22. W trybie określonym w art. 5 ustęp (1) p. 5 ustawy ustala się również obrót naftowych przedsiębiorstw magazynowo-tłoczniowych.

§ 23. Sprzedaż znaczków stemplowych, pocztowych oraz weksli, dokonywana przez przedsiębiorstwa handlowe na podstawie udzielonych przez właściwe władze koncesyj, podlega opodatkowaniu podatkiem przemysłowym od obrotu jedynie od otrzymanego z tego tytułu wynagrodzenia komisowego.

§ 24. W przedsiębiorstwach komisowych oraz przedsiębiorstwach i zajęciach przemysłowych pośrednictwa handlowego za podlegającą opodatkowaniu sumę prowizji i komisowego uważa się sumy zarówno otrzymane, jak i należne w danym okresie podatkowym. Straty poniesione z tytułu „del credere" nie podlegają wyłączeniu z podstaw opodatkowania.

§ 25. (1) Nie uważa się za komisowe przedsiębiorstw dokonywających zakupu towarów w imieniu własnym na rachunek osób trzecich. Przedsiębiorstwa komisowego zakupu należy traktować bądź jako przedsiębiorstwa skupu zawodowego, bądź jako przedsiębiorstwa handlu towarowego — w zależności od ich charakteru.

(2) Stosunek „del credere" nie stanowi przeszkody do uznania komisu i pośrednictwa.

(3) Przedsiębiorstwa komisowe, działające na rachunek: a) firm zagranicznych oraz innych osób zamieszkałych lub mających siedzibę poza granicami politycznymi Rzeczypospolitej Polskiej, b) przedsiębiorstw, gospodarstw i osób nie podlegających państwowemu podatkowi przemysłowemu w myśl art. 1 ustawy lub zwolnionych od tego podatku w myśl art. 2 i 3 ustawy, opłacają podatek od pełnego obrotu towarowego według stawek w zależności od charakteru sprzedaży.

(4) Przepis ustępu (3) nie ma zastosowania do komisowej sprzedaży zboża, dokonywanej na rachunek producentów rolnych. Za zboże uważa się: pszenicę, żyto, owies, jęczmień, grykę (hreczkę), proso, kukurydzę i koński ząb.

(5) Przedsiębiorstwa oraz zajęcia przemysłowe pośrednictwa handlowego, posiadające towary osób trzecich w konsygnacji, opłacają podatek od pełnego obrotu towarowego według stawek przewidzianych w art. 7 ust. (1) p. 1 oraz p. 3 lit. a) ustawy bez względu na to, czy działają w imieniu i na rachunek osób opłacających podatek przemysłowy, czy też w imieniu i na rachunek osób tego podatku nie opłacających.

(6) Przedsiębiorstwa i zajęcia, wymienione w ustępach (3) i (5) paragrafu niniejszego, powinny być zaopatrzone w świadectwa przemysłowe według rozdziału I cz. II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

(7) Obowiązek prowadzenia prawidłowych ksiąg handlowych nie ciąży na przedsiębiorstwach oraz zajęciach przemysłowych pośrednictwa handlowego.

(8) Wyłącza stosunek pośrednictwa handlowego:

a) fakturowanie towaru w swoim imieniu,
b) sprzedaż towaru z zakładu handlowego, jeżeli przy sprzedaży tego towaru przedsiębiorstwo występuje w charakterze pośrednika handlowego,
c) wydanie towaru ze składu należącego do przedsiębiorstwa, jeżeli przy sprzedaży tego towaru przedsiębiorstwo występuje w charakterze pośrednika handlowego,
d) utrzymywanie składów (art. 22 ustawy) dla przechowywania towarów, przy sprzedaży których przedsiębiorstwo występuje w charakterze pośrednika handlowego.

§ 26. (1) Podlegający opodatkowaniu obrót przedsiębiorstw ekspedycyjnych, przewozowych i komunikacyjnych stanowią wszelkie wynagrodzenia (prowizje, komisowe itp.) zarówno otrzymane, jak i należne za świadczenia i usługi, uskutecznione w granicach zawartych z klientami umów.

(2) W przedsiębiorstwach ekspedycyjnych nie wyłącza się z podstaw opodatkowania wszelkich wydatków i kosztów, bez względu na ich rodzaj, jak np. koszty przewozu obcymi środkami przewozowymi, wydatki na opłacenie cła, składowego, ubezpieczenie itp., jeżeli umowa o ekspedycję lub spedycję opiewa na ryczałt wynagrodzenia, tzn. bez obowiązku wyliczania się wobec zleceniodawcy z wysokości faktycznie poniesionych wydatków i kosztów.

(3) Odsetki dyskontowe, pobierane od klientów przez przedsiębiorstwa ekspedycyjne, przewozowe i komunikacyjne w razie pokrycia rachunków wekslami, — stanowią obrót, podlegający opodatkowaniu.

Do art. 5 ust. (1) p. 6.

§ 27. W przedsiębiorstwach gastronomicznych, hotelowych itp. uważa się za podlegający opodatkowaniu obrót również i dodatki pobierane na służbę zajętą w przedsiębiorstwie.

Do art. 5 ust. (1) p. 7.

§ 28. W kopalniach ropy naftowej oraz kopalniach węgla wyłącza się z przychodu brutto, stanowiącego obrót przedsiębiorstwa wartość ropy i gazów

lub węgla, przypadającą na udziały brutto, obciążone już podatkiem od kapitałów i rent.

Do art. 5 ust. (1) p. 8.

§ 29. (1) W przypadku przerobu wyrobów firmy zagranicznej przez krajowe przedsiębiorstwo przemysłowe, przedsiębiorstwo to opłaca podatek w myśl art. 5 ust. (1) p. 8 ustawy, od sprzedaży zaś wyrobów, wytworzonych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, powinien być opłacony podatek w myśl art. 5 ust. (1) p. 1 ustawy przez daną firmę zagraniczną, bądź jej krajowy oddział handlowy, komisanta lub przedstawiciela.

(2) Jeżeli krajowe przedsiębiorstwo przemysłowe, przerabiające wyroby firmy zagranicznej, dostarcza krajowym odbiorcom wytworzone wyroby bezpośrednio na skutek zleceń firmy zagranicznej, wówczas przedsiębiorstwo to powinno opłacać podatek również i od tranzakcyj sprzedaży (art. 5 ust. (1) p. 1 ustawy).

§ 30. (1) W młynach gospodarczych, tj. młynach, dokonywających wyłącznie przemiału przywiezionego cudzego zboża za wynagrodzeniem w ten sposób, iż właściciel otrzymuje przetwory z własnego zboża płacąc wynagrodzenie za przemiał, czy to w pieniądzach, czy też w naturze, podlegający opodatkowaniu obrót stanowi wynagrodzenie za przemiał. Uznanie otrzymanego w naturze wynagrodzenia za wynagrodzenie za przemiał może nastąpić w tych tylko przypadkach, gdy klient z oddanego zboża otrzymuje w gotowych produktach mniej niż oddał, a różnicę zatrzymuje przedsiębiorca tytułem wynagrodzenia, oraz gdy klient z tej mniejszej ilości zboża otrzymuje wszystkie produkty, które z przemielenia powstały. Nie stoi na przeszkodzie do ustalenia obrotu młynów gospodarczych w myśl art. 5 ust. (1) p. 8 ustawy fakt wydania od razu z posiadanych zapasów produktu gotowego, jeżeli zapasy te pochodzą z wynagrodzenia za przemiał, dokonany poprzednio dla innych osób, oraz jeżeli wydawany z posiadanych zapasów produkt gotowy jest tego samego gatunku i znajduje się w tym samym stosunku, w jakim by je otrzymał klient po przemieleniu zboża własnego w sposób przez niego żądany. W razie niedotrzymania w całości powyższych warunków zachodzi tranzakcja wymiany.

(2) W młynach handlowych, które obok tranzakcyj sprzedaży produktów mącznych, uzyskanych z zakupionego na własny rachunek zboża, sprzedają również produkty mączne w drodze wymiany za zboże, kalkulując przy tym, jeżeli chodzi o ceny zboża i produktów mącznych — według cen, istniejących na rynku zbożowym, całkowity obrót ustala się w myśl art. 5 ust. (1) p. 7 ustawy.

(3) W młynach handlowo-gospodarczych (o charakterze mieszanym) należy obrót, uzyskany ze sprzedaży (wymiany) produktów przemiałowych z zakupionego na własny rachunek zboża, ustalać w myśl art. 5 ust. (1) p. 7 ustawy. Obrót zaś uzyskany z tranzakcji, dokonanych na zasadach, o których mowa w ust. (1) paragrafu niniejszego, ustala się w myśl art. 5 ust. (1) p. 8 ustawy.

§ 31. (1) W przedsiębiorstwach przemysłowych, podlegających opodatkowaniu w myśl art. 5 ust. (1) p. 8 ustawy, realizacja otrzymanego w naturze wynagrodzenia za przerób w stanie nie zmienionym nie stanowi obrotu podlegającego opodatkowaniu. Natomiast w przypadku przerobienia otrzymanego w naturze wynagrodzenia i sprzedaży produktów otrzymanych z przerobu — obrót, uzyskany z tego rodzaju sprzedaży, podlega opodatkowaniu w myśl art. 5 ust. (1) p. 7 ustawy.

(2) Analogiczne zasady stosuje się również przy opodatkowaniu przedsiębiorstw, o których mowa w § 22 rozporządzenia niniejszego.

Do art. 5 ust. (1) p. 10.

§ 32. (1) Wydatki wyłożone w zastępstwie i na rachunek klienta, np. opłaty stemplowe od podań i pism, opłaty sądowe itp., wyłącza się z podstaw opodatkowania, jeżeli płatnik z tych wydatków wyrachowuje się wobec swych klientów i udowodni zarówno fakt ich poniesienia, jak i wyrachowania.

(2) Wydatki kancelaryjne nie podlegają wyłączeniu z podstaw opodatkowania.

Do art. 5 ust. (3).

§ 33. (1) W przedsiębiorstwach przemysłowych, przerabiających towary podlegające podatkom konsumcyjnym (fabryki cukierków, wódek itp.), podatki te nie mogą być wyłączone z podstaw opodatkowania.

(2) Przepis art. 5 ust. (3) ustawy dotyczy jedynie przedsiębiorstw przemysłowych i nie odnosi się do przedsiębiorstw handlowych, chociażby te w zastępstwie przedsiębiorstw przemysłowych opłacały podatki konsumcyjne.

(3) Nie dolicza się do podlegającego opodatkowaniu obrotu:

a) w przedsiębiorstwach produkujących karty do gry — opłat od kart do gry (art. 10 ustawy z dnia 18 marca 1931 r. — Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 171);

b) u sprzedawców energii elektrycznej — państwowego podatku od energii elektrycznej (ustawa z dnia 17 grudnia 1931 r. Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 76, poz. 720) wraz z dodatkiem komunalnym, chociażby nawet pobranego w łącznej kwocie należności za energię elektryczną, bez specjalnego jego wyodrębnienia.

(4) Kwoty uiszczone tytułem podatku przemysłowego nie są potrącalne od obrotu.

Do art. 5 ust. (4).

§ 34. (1) Bonifikacje, tj. obniżki ceny sprzedażnej, podlegają wyłączeniu z podstaw opodatkowania pod warunkiem udzielenia ich w tym samym okresie podatkowym, w którym dokonano właściwych tranzakcji sprzedaży.

(2) Wynikłe na dłużnikach straty w żadnym przypadku nie mogą być wyłączone z podstaw opodatkowania.

Do art. 7.

§ 35. (1) Za przedsiębiorstwa przemysłowe kategorii I — V, względnie VI — VIII świadectw przemysłowych rozumie się przedsiębiorstwa zaliczone do

wymienionych kategorii w myśl cz. II. lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

(2) Przy stosowaniu stawek podatkowych dla wymienionych przedsiębiorstw miarodajna jest ustawowo należna kategoria świadectwa przemysłowego, a nie kategoria świadectwa faktycznie posiadanego.

(3) Przedsiębiorstwa przemysłowe wymienione w rozdziałach XIV, XVIII i XIX cz. II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, opłacają podatek przemysłowy od obrotu według stawek przewidzianych dla przedsiębiorstw kategorii I, II, III, IV i V świadectw przemysłowych od 1 dnia najbliższego miesiąca następującego po powstaniu okoliczności uzasadniających zaliczenie tych przedsiębiorstw do jednej z wymienionych wyżej kategorii świadectw przemysłowych.

(4) Przedsiębiorstwa przemysłowe wymienione w rozdziałach I, II, III, IV, V, VI i X cz. II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, opłacają podatek przemysłowy od obrotu według stawek przewidzianych dla przedsiębiorstw przemysłowych kategorii I, II, III, IV i V świadectw przemysłowych od obrotu osiągniętego w ciągu całego roku podatkowego, niezależnie od tego w jakim okresie roku podatkowego powstały okoliczności uzasadniające zaliczenie tych przedsiębiorstw do jednej z wymienionych wyżej kategorii świadectw przemysłowych.

Do art. 7 ust. (2).

§ 36. W razie wątpliwości, czy dana czynność odpowiada pojęciu czynności przygotowawczej, dokonywanej zgodnie z istniejącymi zwyczajami handlowymi, — mają władze skarbowe zwracać się za pośrednictwem właściwych izb skarbowych (Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego) o rozstrzygnięcie do Ministerstwa Skarbu, które wydaje postanowienie po zasięgnięciu opinii izb przemysłowo-handlowych.

Do art. 8.

§ 37. Wszystkie przedsiębiorstwa oraz zajęcia, wymienione w art. 8 ustawy, powinny być zaopatrzone we właściwe świadectwa przemysłowe.

Do art. 8 p. 3.

§ 38. (1) Pomocnicy podróżujący (komiwojażerowie) powinni wykazać się dowodami opłacenia przez firmy, w imieniu lub na rachunek których działają, świadectwa przemysłowego oraz pełnomocnictwem firmy przez nich reprezentowanej.

(2) Komiwojażerowie firm zagranicznych powinni być uważani, jako działający na rachunek własny, jeżeli umowy zawarte z właściwymi obcymi państwami nie traktują tej sprawy odmiennie.

Do art. 8 p. 4.

§ 39. (1) Za pisma periodyczne uważa się czasopisma, tj. druki, nie mające zamkniętej całości, a ukazujące się periodycznie, pod jednym tytułem w bieżących numerach (zeszytach).

(2) Natomiast pod pojęcie pisma periodycznego nie podpadają książki wydawane periodycznie, a stanowiące bądź oddzielnie, bądź przez połączenie kilku tomów (zeszytów) jedną całość.

(3) Osiągane przez przedsiębiorstwa, prowadzące wydawnictwa dzienników i innych pism periodycznych, wpływy za ogłoszenia umieszczane w tych wydawnictwach nie podlegają podatkowi przemysłowemu od obrotu.

§ 40. (1) Obroty drukarni, osiągnięte z druku pism codziennych i pism periodycznych, należących do właściciela drukarni, nie podlegają podatkowi przemysłowemu od obrotu.

(2) Natomiast w drukarniach, wykonywających oprócz druku własnych pism periodycznych i inne druki na zamówienia osób postronnych, opodatkowaniu podlegają jedynie obroty, osiągnięte z wykonania druków dla zamawiających.

Do art. 8 p. 5.

§ 41. (1) Pracownie i zajęcia rzemieślnicze, rękodzielnicze, dorożkarstwo, furmaństwo, rybołówstwo — nie podlegają podatkowi przemysłowemu od obrotu, jeżeli są prowadzone przez właścicieli przy współudziale najwyżej jednego członka rodziny.

(2) Jeżeli w wymienionym w poprzednim ustępie przedsiębiorstwie zatrudniona jest, chociaż przejściowo, jedna siła obca lub dwaj członkowie rodziny, wówczas ulga z art. 8 p. 5 ustawy nie może być przyznana.

(3) Za siły obce nie uważa się uczniów przemysłowych, trzymanych w przedsiębiorstwie na podstawie pisemnej umowy zawartej w myśl art. 116 prawa przemysłowego (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr 53, poz. 468 i z 1934 r. Nr 40, poz. 350).

(4) Za członków rodziny uważa się: małżonków, dzieci ślubne, nieślubne i przysposobione, krewnych męża i żony w linii wstępnej i zstępnej.

(5) Właściciele pracowni rzemieślniczych lub rękodzielniczych oraz osoby wykonywające zajęcia rzemieślnicze lub rękodzielnicze celem uzyskania ulgi z art. 8 p. 5 ustawy powinny wykazać się posiadaniem karty rzemieślniczej. Na obszarze województwa śląskiego poświadczenia władz przemysłowych I instancji zastępują karty rzemieślnicze.

(6) W przypadku nieposiadania karty rzemieślniczej (poświadczenia władzy przemysłowej I instancji) przez właściciela pracowni rzemieślniczej (rękodzielniczej) lub przez osobę, wykonywającą zajęcie rzemieślnicze (rękodzielnicze) właściwe pracownie (zajęcia) nie korzystają z ulg, przewidzianych w art. 8 p. 5 ustawy.

(7) Mydlarstwo, rzeźnictwo i wyrąb mięsa nie korzystają w ogóle z ulgi z art. 8 p. 5 ustawy.

(8) Pracownie rzemieślnicze (rękodzielnicze), zatrudniające dwóch lub więcej współwłaścicieli, nie korzystają z ulg, przewidzianych w art. 8 p. 5 ustawy, nawet jeżeli każdy z współwłaścicieli posiada kartę rzemieślniczą.

Do art. 9.

§ 42. (1) Technicy dentystyczni, zarejestrowani jako samodzielni bądź uprawnieni technicy dentystyczni (art. 14 i nast. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 czerwca 1927 r. o wykonywaniu praktyki dentystycznej; Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 4, poz. 32) opłacają podatek przemysłowy tylko w formie podatku od obrotu na równi z wymienionymi w art. 9 ustawy samodzielnymi wolnymi zawodami.

(2) Technicy dentystyczni, nie posiadający prawa samodzielnego wykonywania zawodu techniczno-dentystycznego, podlegają opodatkowaniu na równi z przedsiębiorstwami, wymienionymi w rozdziale XIX części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

Do art. 11.

§ 43. Za oddzielne przedsiębiorstwo handlowe, wymagające nabycia odrębnego świadectwa przemysłowego, uważa się każde przedsiębiorstwo, wymienione odrębnie w rozdziałach I — XXI części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

Przykłady:

Hotel (rozdział X) i restauracja (rozdział VII), chociażby się mieściły w lokalach ze sobą połączonych, stanowią dwa odrębne przedsiębiorstwa, wymagające nabycia dwóch świadectw przemysłowych.

Sklep kolonialny (rozdział I) i zakład restauracyjny (rozdział VII) w żadnym przypadku nie mogą stanowić jednego przedsiębiorstwa, a wymagają nabycia dwóch odrębnych świadectw przemysłowych.

§ 44. (1) Samochód, z którego prowadzi się sprzedaż towarów, jest w myśl art. 11 ustawy oddzielnym zakładem handlowym, który powinien być zaopatrzony w odrębne świadectwo przemysłowe.

(2) Kategorię świadectwa przemysłowego określa się według rodzaju i znamion sprzedaży — stosownie do przepisów części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

(3) Jeżeli sprzedaż z samochodu prowadzona jest w kilku miejscowościach, zaliczonych do różnych klas, świadectwo przemysłowe nabywa się według ceny, odpowiadającej miejscowości, zaliczonej do najwyższej klasy.

Do art. 12.

§ 45. W przypadkach, o których mowa w art. 12 ust. (2), ustawy, postanowienia izby skarbowej zapadają tylko na prośby płatników, należycie umotywowane pod względem faktycznym i prawnym.

Do art. 13.

§ 46. Za oddzielne przedsiębiorstwo górnicze uważa się:

a) w kopalniach nafty — zespół szybów, wież wiertniczych i tym podobnych urządzeń, należących do jednego przedsiębiorstwa, a znajdujących się w obrębie jednego pola naftowego lub nawet kilku pól naftowych, pozostających jednak w bezpośredniej z sobą styczności;

b) w innych przedsiębiorstwach górniczych — zespół urządzeń kopalnianych, służących do wydobywania produktów górniczych wraz z odpowiednimi terenami górniczymi, zarejestrowany przez władze górnicze, jako oddzielna kopalnia.

Do art. 14*).

§ 47. (1) Wszelkiego rodzaju zakłady utrzymywane przez przedsiębiorstwo przemysłowe poza lokalem zakładu przemysłowego w celu sprzedaży wyrobów własnej produkcji uważa się za oddzielne zakłady handlowe, wymagające nabycia odrębnych świadectw przemysłowych stosownie do przepisów rozdziału I części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

(2) Sprzedaż produktów własnego wyrobu, dokonywana w tym samym lokalu, gdzie się mieści zakład przemysłowy, nie stanowi oddzielnego przedsiębiorstwa nawet w razie przeznaczenia specjalnego pomieszczenia dla prowadzenia sprzedaży produktów własnego wyrobu — pod warunkiem jednak, aby pomieszczenie to znajdowało się w granicach lokalu zakładu przemysłowego. Oddzielenie pomieszczenia, w którym prowadzona jest sprzedaż od pomieszczeń, w których mieści się zakład przemysłowy, ścianą, sienią, schodami, korytarzem, podwórzem itp. lub dokonywanie sprzedaży na terenie tej samej nieruchomości, w której znajduje się zakład przemysłowy, nie stanowi przeszkody do uznania, że sprzedaż dokonywana jest w lokalu zakładu przemysłowego.

(3) W razie sprzedaży w zakładach, o których mowa w art. 14 ust. (2) ustawy, oprócz własnych wyrobów także i innych towarów, powinno być wykupione właściwe świadectwo przemysłowe (na handel hurtowy, detaliczny lub drobny).

Do art. 15.

§ 48. Za graniczące ze sobą parcele uważa się sekcje leśne, położone w jednym kompleksie lasów, nawet nie stykających się ze sobą bezpośrednio, lecz znajdujące się w bliskim sąsiedztwie.

Do art. 18.

§ 49. (1) Na każdą robotę lub dostawę, wykonywaną jako samoistne przedsiębiorstwo, należy wykupić odrębne świadectwo przemysłowe.

(2) Przedsiębiorstwa handlu towarowego mogą uskuteczniać dostawy towarów, stanowiących przedmiot ich własnego handlu, bez odrębnego świadectwa przemysłowego na dostawę na ogólną sumę, odpowiadającą normom, przewidzianym w części II lit. A rozdział V taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, dla świadectwa przemysłowego posiadanego przez dane przedsiębiorstwo.

§ 50. (1) Za biura techniczne uważa się biura, które na zamówienia sporządzają wszelkiego rodzaju techniczne i budowlane plany oraz projekty, jak również podejmują się wykonywania tych projektów (planów), nie najmując robotników oraz nie dostarczając własnych materiałów.

(2) Tego rodzaju biura techniczne powinny być zaopatrzone w świadectwa przemysłowe II kat. przedsiębiorstw handlowych w myśl części II lit. A rozdział VI taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, i nie mają obowiązku nabywania odrębnych świadectw przemysłowych na każdą poszczególną robotę wchodzącą w zakres ich działalności, określonej w ust. (1) paragrafu niniejszego.

---

*) w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 1937 r.

(3) Za przedsiębiorstwa budowlane uważa się stałe przedsiębiorstwa, podejmujące się wykonania robót i utrzymujące w tym celu personel techniczny oraz robotników, bez względu na to, czy dostarczają one, czy też nie dostarczają materiałów służących do wykonania robót.

(4) Przedsiębiorstwa budowlane powinny nabywać świadectwa przemysłowe według ogólnej ilości zatrudnionych robotników w myśl części II lit. C rozdział XIX taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

(5) Tego rodzaju przedsiębiorstwa budowlane nie mają obowiązku nabywania odrębnych świadectw przemysłowych na każdą poszczególną robotę.

(6) Przedsiębiorstwa budowlane, wykonywające roboty z własnych materiałów, opłacają podatek przemysłowy od obrotu w myśl art. 5 ust. (1) p. 7 ustawy, wykonywające zaś roboty z cudzych materiałów — w myśl art. 5 ust. (1) p. 8 ustawy.

(7) Biura techniczne, które, oprócz czynności określonych w ust. (1) paragrafu niniejszego, wykonywają nadto roboty przy pomocy najętych robotników, powinny oprócz świadectw przemysłowych na biura techniczne nabywać odpowiednie świadectwa przemysłowe na przedsiębiorstwa budowlane — według ilości zatrudnionych robotników.

Do art. 20.

§ 51. Za jarmarki w rozumieniu art. 20 ustawy uważa się targi trwające dłużej niż trzy dni, jak np. targi lwowskie, poznańskie itp.

Do art. 21.

§ 52. Rybołówstwo, wykonywane na jednym obszarze wodnym położonym na terenie dwóch powiatów, stanowi jedno przedsiębiorstwo przemysłowe i powinno wykupić świadectwo przemysłowe w okręgu tego urzędu skarbowego, w którym znajduje się skład na ryby, łodzie, sieci itp., przy czym powinny być przestrzegane przepisy art. 25 ustawy.

Do art. 22.

§ 53. (1) Skład, znajdujący się w pomieszczeniu, bezpośrednio połączonym z zakładem przemysłowym lub handlowym, nie jest oddzielnym składem w rozumieniu art. 22 ustawy.

(2) Jeżeli pomieszczenie składowe zakładu handlowego, nie będące oddzielnym składem, ma charakter pokoju i w pomieszczeniu tym dokonywane są tranzakcje handlowe, wówczas okoliczność ta powinna być uwzględniona przy ustalaniu kategorii świadectwa przemysłowego dla zakładu handlowego, jeżeli kategoria świadectwa w myśl przepisów części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, uzależniona jest od ilości pokoi.

Do art. 24.

§ 54. (1) Jeżeli w jednym zakładzie przemysłowym (art. 12 i 13 ustawy) są wykonywane różne, związane z sobą, gałęzie fabrykacji, to na taki zakład przemysłowy powinno być nabyte jedno świadectwo przemysłowe — według tego rodzaju fabrykacji, dla której przewidziane jest świadectwo przemysłowe wyższej kategorii w myśl części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

(2) W przypadku, gdy dla wszystkich gałęzi fabrykacji (produkcji), wykonywanych w jednym zakładzie przemysłowym, przewidziane są w części II lit. C taryfy świadectwa przemysłowe według ilości robotników, wówczas na dany zakład przemysłowy powinno być nabyte jedno świadectwo przemysłowe — bądź według poszczególnych rodzajów fabrykacji, bądź też według ogólnej ilości zatrudnionych w całym zakładzie przemysłowym robotników, w zależności od tego, które świadectwo przemysłowe jest wyższej kategorii.

P r z y k ł a d y:

I. Zakład przemysłowy obejmuje przędzalnię o 200 robotnikach, tkalnię o 400 robotnikach i farbiarnię o 100 robotnikach, ogółem ilość robotników w zakładzie przemysłowym — 700.

Przypadają świadectwa przemysłowe według poszczególnych rodzajów fabrykacji:

a) na przędzalnię 200 robotników — rozdział XVIII części II lit. C taryfy — kategorii III,
b) na tkalnię—400 robotników — rozdział XIX części II lit. C taryfy — kategorii III,
c) na farbiarnię — 100 robotników — rozdział XVIII części II lit. C taryfy — kategorii IV.

Na cały zakład przemysłowy przypada świadectwo przemysłowe w myśl rozdziału XIX części II lit. C taryfy według 700 robotników — kategorii II.

Na dany zakład przemysłowy powinno być wykupione świadectwo przemysłowe kategorii II.

II. Zakład przemysłowy obejmuje przędzalnię o 600 robotnikach, tkalnię o 250 robotnikach i farbiarnię o 100 robotnikach, ogólna ilość robotników w zakładzie przemysłowym — 950.

Przypadają świadectwa przemysłowe według poszczególnych rodzajów fabrykacji:

a) na przędzalnię — 600 robotników — rozdział XVIII części II lit. C taryfy — kategorii I,
b) na tkalnię — 250 robotników — rozdział XIX części II lit. C taryfy — kategorii III,
c) na farbiarnię — 100 robotników — rozdział XVIII części II lit. C taryfy — kategorii IV.

Na cały zakład przemysłowy przypadałoby świadectwo przemysłowe w myśl rozdziału XIX części II lit. C taryfy według ogólnej ilości zatrudnionych robotników (950) kategorii II. Jednak z uwagi na to, że według ilości robotników zatrudnionych w przędzalni przypada świadectwo przemysłowe kategorii I, — na dany zakład przemysłowy powinno być wykupione świadectwo przemysłowe na przędzalnię kategorii I.

Do art. 25.

§ 55. Świadectwa przemysłowe na skup zawodowy powinny być nabywane w miejscu zamieszkania skupującego i według najwyższej klasy miejscowości, w której tranzakcje skupu są dokonywane (miejsce odprzedaży jest bez znaczenia).

Do art. 26.

§ 56. Wnioski i prośby grup płatników o przeniesienie poszczególnych miejscowości z jednej kla-

sy do drugiej powinny być składane Ministrowi Skarbu najpóźniej do dnia 1 sierpnia roku, poprzedzającego ten rok podatkowy, od którego ma obowiązywać przeniesienie.

Do art. 29.

§ 57. Urzędy skarbowe udzielają zezwoleń — na skutek indywidualnych podań płatników — na nabywanie półrocznych świadectw przemysłowych dla przedsiębiorstw, o których mowa w art. 29 ust. (2) ustawy, z tym, że ważność takich świadectw upływa w sześć miesięcy po ich wydaniu, a w każdym razie z końcem roku podatkowego.

Do art. 30.

§ 58. (1) Jeżeli umowa o wykonywanie robót lub dostaw obejmuje okres dłuższy niż jeden rok, to należy corocznie nabywać świadectwa przemysłowe—odpowiednio do sumy, przypadającej za roboty lub dostawy, które mają być wykonywane w każdym roku.

(2) W tych przypadkach, gdy ogólna suma należna za wykonanie robót lub dostaw nie została cyfrowo ustalona w umowie i nie może być z góry ściśle określona, nabywa się świadectwo przemysłowe odpowiednio do tej sumy, która da się ustalić w przybliżeniu.

(3) W razie niemożności ustalenia daty faktycznego rozpoczęcia wykonywania umowy o roboty lub dostawy za datę rozpoczęcia należy uważać dzień zawarcia umowy.

Do art. 31.

§ 59. (1) Przy uiszczeniu dopłaty w myśl przepisów art. 31 ustawy wydaje się nowe świadectwo przemysłowe roczne lub półroczne, z zaliczeniem rocznej lub półrocznej ceny poprzednio nabytego świadectwa.

(2) W razie przeniesienia przedsiębiorstwa z niższej klasy miejscowości do wyższej—dopłatę w myśl ust. (1) paragrafu niniejszego uskutecznia się w kasie urzędu skarbowego tego okręgu, do którego przedsiębiorstwo się przenosi.

(3) Jeżeli kategoria świadectwa w przedsiębiorstwie przemysłowym, czynnym już w I półroczu roku kalendarzowego, uzależniona jest od ilości wyprodukowanych przez nie artykułów, to bez względu na to, w którym półroczu zostanie przekroczona norma dopuszczalnej produkcji na podstawie posiadanego świadectwa przemysłowego, dopłata powinna być uskuteczniona w stosunku do rocznej ceny świadectwa. Stosuje się to również do przedsiębiorstw skupu zawodowego.

(4) Przeklasowanie przedsiębiorstwa z kategorii wyższej do niższej wskutek zmian, zaszłych w ciągu roku podatkowego, nie jest dopuszczalne. Również nie jest dopuszczalna zmiana w ciągu roku podatkowego posiadanego świadectwa przemysłowego, wydanego na określony w świadectwie rodzaj przedsiębiorstwa, na świadectwo dla innego rodzaju przedsiębiorstwa, prowadzonego w tymże lokalu i przez tę samą osobę (np. zamiana świadectwa przemysłowego na restaurację na świadectwo na handel artykułami spożywczymi).

(5) Świadectwa przemysłowe mogą być zamieniane za odpowiednią dopłatą jedynie na tego samego rodzaju świadectwa przemysłowe wyższej kategorii albo wyższej klasy miejscowości.

(6) Zamiana świadectwa przemysłowego na handel obnośny jest dopuszczalna tylko na świadectwo na handel rozwoźny.

Do art. 32.

§ 60. (1) Jeżeli przedsiębiorstwo przed upływem ważności świadectwa zostanie przeniesione do innej miejscowości, to płatnik powinien najpóźniej w ciągu miesiąca zawiadomić o tym urząd skarbowy zarówno dotychczasowego, jak i nowego miejsca wykonywania przedsiębiorstwa.

(2) Przeniesienie przedsiębiorstwa z jednej ulicy na drugą w obrębie miejscowości tejże klasy nie stanowi zmiany miejsca wykonywania przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 32 ustawy.

(3) Przejście przedsiębiorstwa od właściciela jednoosobowego na własność spółki handlowej (nawet spółki jawnej) stanowi zmianę osoby przedsiębiorcy i wymaga właściwej adnotacji na świadectwie przemysłowym, wobec czego w razie stwierdzenia braku takiej adnotacji należy uznać, że przedsiębiorstwo prowadzone jest bez świadectwa.

(4) W przypadku przeniesienia przedsiębiorstwa przed upływem ważności świadectwa przemysłowego do okręgu innego urzędu skarbowego—wymiar podatku przemysłowego od obrotu uskutecznia za cały okres wymiarowy ten urząd skarbowy, do okręgu którego przedsiębiorstwo zostało przeniesione.

(5) Analogiczne zasady stosuje się również przy opodatkowaniu zajęć przemysłowych oraz samodzielnych wolnych zajęć zawodowych.

Do art. 23 — 35.

§ 61. (1) Świadectwo przemysłowe stanowi tylko dowód częściowego lub całkowitego uiszczenia podatku przemysłowego, samo przez się jednak nie uprawnia do wykonywania przedsiębiorstwa lub zajęcia, jeżeli prawo to w myśl obowiązujących przepisów podlega ograniczeniom lub jeżeli wykonywanie przedsiębiorstwa (zajęcia), wymaga specjalnego pozwolenia albo koncesji.

(2) Prośbę, o której mowa w art. 35 ust. (1) ustawy należy wnieść w ciągu 30 dni od daty zagubienia świadectwa przemysłowego.

Do art. 36.

§ 62. (1) Płatnicy, wymienieni w art. 36 ust. (3) ustawy, którym podatek wymierzono za niepełny ubiegły rok kalendarzowy, powinni wpłacać zaliczkę kwartalną w wysokości jednej piątej kwoty, odpowiadającej wymiarowi w stosunku do całego roku.

Przykłady:

I. Przedsiębiorstwo rozpoczęło swą działalność z dniem 1 października roku ubiegłego. Podatek wymierzono za trzymiesięczny okres działalności w

kwocie 150 zł. Zaliczki w roku bieżącym powinny wynosić jedną piątą część kwoty

$$\frac{150 \times 12}{3} = 600 \text{ zł czyli} — 120 \text{ zł.}$$

II. Przedsiębiorstwo w roku ubiegłym było unieruchomione w ciągu pięciu miesięcy. Podatek wymierzono za siedmiomiesięczny okres działalności w kwocie 2.100 zł. Zaliczki w roku bieżącym wynoszą piątą część kwoty $\frac{2100 \times 12}{7} = 3600$ zł czyli — 720 zł.

(2) Za nowopowstałe w rozumieniu art. 36 ustawy uważa się przedsiębiorstwo, które faktycznie przedtem nie istniało, a nie przedsiębiorstwo, istniejące poprzednio pod inną firmą lub prowadzone przez inną osobę.

§ 63. W przypadkach nieuiszczenia w terminach, wymienionych w art. 36 ustawy, przypadających kwot zaliczek właściwa władza skarbowa niezwłocznie zarządza przymusowe ściągnięcie tych kwot wraz z przypadającymi odsetkami i kosztami egzekucyjnymi.

§ 64. (1) Zaliczki na podatek przemysłowy od obrotu oblicza się według stawek podatkowych, jakim podlegają obroty przedsiębiorstwa w poszczególnych okresach danego roku podatkowego, za które opłaca się zaliczkę.

(2) Przy obliczaniu zaliczek kwartalnych (art. 36 ustęp (3) ustawy) za podstawę przyjmuje się obrót, ustalony przy wymiarze podatku przemysłowego od obrotu za poprzedni rok podatkowy (kalendarzowy), oraz stawki podatkowe, obowiązujące w danym bieżącym roku podatkowym.

Do art. 40.

§ 65. (1) Z ulg, określonych w art. 40 ustawy, korzystają te spółdzielnie, które należą do związków, posiadających przyznane im przez Ministra Skarbu prawo rewizji, a które swą działalność podstawową — nie tylko według statutu, ale i faktycznie — ograniczają wyłącznie do członków.

(2) Jeżeli tego rodzaju spółdzielnie rozszerzają swą działalność podstawową również na osoby, nie będące członkami, to z ulg korzystają tylko wówczas, gdy do funduszów, nie podlegających według ustawy lub statutu podziałowi między członków, przelewają co najmniej tę część zysku, jaka przypada stosunkowo na obroty z niečzłonkami.

(3) Za spółdzielnię mieszkaniową uważać należy taką tylko spółdzielnię dla budowy nowych domów mieszkalnych, której majątek pozostaje wyłącznie jej własnością, członkowie zaś korzystają jedynie z mieszkań w charakterze wyłącznych lokatorów. Natomiast spółdzielnię, która buduje domy mieszkalne dla swych członków z przepisaniem na nich tytułu własności, zaliczyć należy do spółdzielni budowlanych (przemysłowych lub handlowych).

(4) Nie stanowi przeszkody do korzystania z ulgi, określonej w art. 40 ust. (1) p. 1 ustawy, jeżeli własność spółdzielni pracy lub jej członków stanowią najprostsze i najogólniejsze narzędzia pracy ręcznej, jak młot, piła, łopata, kilof itp.

(5) Za spółdzielcze instytucje drobnego kredytu uważa się te spółdzielnie w rozumieniu art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowym (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 321), które odpowiadają następującym warunkom:

a) za podstawowy przedmiot przedsiębiorstwa mają udzielanie pożyczek i przyjmowanie wkładów;
b) udzielają pożyczek wyłącznie członkom i w granicach, nie przekraczających zł 2.000 dla osób fizycznych, a zł 8.000 dla związków samorządowych oraz zrzeszeń, posiadających osobowość prawną;
c) odbiór wpłat na rachunek członków i osób trzecich ograniczają do inkasa weksli i dokumentów, z wyłączeniem inkasa towarowego;
d) czynności bankowe ograniczają do zakresu przewidzianego w art. 91 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowym (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 321); warunkowi temu nie uchybia prowadzenie — za osobnym zezwoleniem Ministra Skarbu — kupna i sprzedaży walut obcych, jeżeli czynności te spółdzielnia wykonywa na zlecenie i rachunek związkowej centrali finansowej, Banku Polskiego, Pocztowej Kasy Oszczędności, banków państwowych oraz innych spółdzielni;
e) osiągają z tytułu pobieranych procentów od pożyczek i od sum, lokowanych w związkowej centrali finansowej, dochód stanowiący co najmniej 2/3 ogólnego dochodu, uzyskanego w roku obrachunkowym.

(6) Przez pojęcie procentów od pożyczek, udzielanych członkom, rozumieć należy wszelkie korzyści materialne, osiągane przez spółdzielnię od udzielanych pożyczek.

(7) W myśl art. 40 ust. (1) p. 3 ustawy nie podlega opodatkowaniu w spółdzielniach obrót w rozumieniu art. 5 ustawy, dokonany z członkami, natomiast obrót przypadający na członków, jeżeli członkowie są dostawcami spółdzielni, nie podlega opodatkowaniu:

a) w spółdzielniach handlowych, sprzedających produkty gospodarstwa wiejskiego w stanie nieprzerobionym,
b) w spółdzielniach, przerabiających produkty hodowli i len,
c) w spółdzielniach, przerabiających inne płody rolne, jeżeli sposób przeróbki nie ma charakteru fabrycznego lub jeżeli spółdzielnie te wykupują świadectwa przemysłowe kategorii VI, VII lub VIII dla przedsiębiorstw przemysłowych.

(8) Zwolniona od opodatkowania w myśl art. 40 ust. (1) p. 3 ustawy suma obrotów, dokonanych z członkami lub przypadających na członków, — powinna być przez spółdzielnie ustalona na podstawie kontroli zakupów lub dostaw członkowskich.

(9) Kwoty za dostarczone spółdzielniom przez związek rewizyjny do użytku tychże spółdzielni księgi handlowe, druki, podręczniki, czasopisma, plakaty i inne środki propagandy spółdzielczości — nie uważa się za obrót związku, podlegający opodatkowaniu.

(10) Spółdzielnie związkowe korzystają z ulg podatkowych od 1 dnia najbliższego miesiąca, następującego po zapadnięciu decyzji związku o przyjęciu ich w poczet członków związku, a tracą ulgę od 1 dnia najbliższego miesiąca po decyzji o ich wykreśleniu ze związku.

(11) Związki rewizyjne obowiązane są corocznie przedstawiać w terminie do dnia 1 lutego każdego roku Państwowej Radzie Spódzielczej spis spółdzielni, należących do związku. Państwowa Rada Spółdzielcza przesyła corocznie w terminie do dnia 1 marca, izbom skarbowym (Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu) spis spółdzielni w ich okręgu, należących do związków rewizyjnych.

Do części I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 66. Włączenie pewnych miejscowości do miasta wskutek rozszerzenia granic miasta, powoduje automatyczne zaliczenie tych miejscowości do tej klasy miejscowości, jaką przewiduje dla danego miasta część I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

Właściwą opłatę za świadectwo przemysłowe pobiera się od 1 stycznia najbliższego roku kalendarzowego, jeżeli włączenie miejscowości nastąpiło przed dniem 1 listopada. Jeżeli włączenie miejscowości nastąpiło po dniu 1 listopada, — termin pobierania właściwej opłaty przedłuża się jeszcze o jeden rok.

Do części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 67. (1) Biura spółek handlowych (akcyjnych, z ograniczoną odpowiedzialnością itp., w których nie są dokonywane żadne operacje (tranzakcje) handlowe i które służą wyłącznie dla prowadzonej przez firmę biurowości (księgowości itp.), nie podlegają obowiązkowi wykupienia świadectwa przemysłowego lub karty rejestracyjnej.

(2) Na biura, w których nawet sporadycznie dokonywane są tranzakcje handlowe (zawieranie umów sprzedaży itp.) powinny być nabyte świadectwa przemysłowe na zasadach ogólnych.

Do rozdziałów I i VI części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 68. Operacje komisowe oraz pośrednictwa handlowego, dokonywane łącznie z przedsiębiorstwem handlu towarowego (rozdział I części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy), nie wymagają nabycia odrębnego świadectwa przemysłowego, jeżeli przedsiębiorstwo handlu towarowego jest zaopatrzone w świadectwo przemysłowe co najmniej II kategorii przedsiębiorstw handlowych.

Do rozdz. I kat. I cz. II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 69. Dla określenia pojęcia większej ilości (partii) towaru miarodajnym jest zwyczaj handlowy, który władze skarbowe ustalają na podstawie opinii terytorialnie właściwej izby przemysłowo-handlowej.

Do rozdziałów: I kat. trzecia i czwarta, VII, XII i XIV części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 70. (1) Przy zaklasowaniu przedsiębiorstw, wymienionych w rozdziałach: I — kategorie trzecia i czwarta, VII, XII i XIV części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, nie bierze się w rachubę uczniów przemysłowych, trzymanych w przedsiębiorstwie na podstawie pisemnej umowy, zawartej w myśl art. 116 prawa przemysłowego (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr 53, poz. 468 i z 1934 r. Nr 40, poz. 350) oraz praktykantów handlowych.

(2) Za praktykantów handlowych uważa się absolwentów szkół handlowych wszelkich typów i stopni, zatrudnionych w przedsiębiorstwach do lat dwóch od daty ukończenia szkoły, — bez względu na rodzaj i wysokość pobieranego wynagrodzenia oraz rodzaj pełnionej funkcji.

Do rozdziału I kat. trzecia i czwarta części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 71. (1) Za dorosłego członka rodziny lub dorosłego subiekta handlowego uważa się pracowników w wieku od 18 do 55 lat.

(2) Pracowników młodszych od 18 lat i starszych ponad 55 lat liczy się dwóch za jednego.

(3) Za subiektów handlowych uważa się osoby (również i członków rodziny przedsiębiorcy), stale zatrudnione w zakładzie w charakterze sił pomocniczych przy wykonywaniu czynności, stanowiących treść przedsiębiorstwa handlu towarowego, tj. osoby biorące udział w dokonywaniu tranzakcji handlowych.

(4) Chłopców do posyłek i posługaczy nie uważa się za subiektów handlowych.

Do rozdziału I kat. trzecia części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 72. Za oddzielny skład, utrzymywany przy zakładzie handlowym, uważa się oddzielny skład znajdujący się w tym samym domu, co zakład handlowy.

Do rozdziału I kat. piąta części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 73. (1) Za handel wędrowny (domokrążny) uważa się taki handel przenośny, który 1) nie ma stałej siedziby przemysłowej, 2) jest wykonywany samoistnie i osobiście przez handlującego, 3) ogranicza się do drobnej sprzedaży wyłącznie spożywcom, 4) odbywa się: a) przy handlu obnośnym — ze skrzyni, kufra, walizy, kosza itp. opakowania przenoszonego z miejsca na miejsce przez kupca, b) przy handlu rozwoźnym — z wozu, łodzi itp. pomieszczenia, przewożonego z miejsca na miejsce przy pomocy siły zwierzęcej, ludzkiej lub innej bez użycia motoru.

(2) Handel przenośny, nie odpowiadający warunkom, uprawniającym do nabycia świadectwa przemysłowego na handel wędrowny, powinien być zaliczony do kat. drugiej, trzeciej lub czwartej przedsiębiorstw prowadzących handel towarowy, a wymienionych w rozdziale I części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

Do art. 26 oraz rozdziału I części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 74. (1) Do kategorii I przedsiębiorstw handlowych zalicza się: kolektury loterii państwowej, którym Dyrekcja Polskiego Monopolu Loteryjnego przydzieliła do rozprzedaży do wszystkich loterii w danym roku podatkowym ogółem ponad 15.000 losów.

(2) Do kategorii II przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) kolektury loterii państwowej, którym Dyrekcja Polskiego Monopolu Loteryjnego przydzieliła do rozprzedaży do wszystkich loterii w danym roku podatkowym ogółem ponad 2.500 do 15.000 losów;

2) oddziały (filie) kolektur, zaliczonych do kategorii I przedsiębiorstw handlowych.

(3) Do kategorii III przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) kolektury loterii państwowej, którym Dyrekcja Polskiego Monopolu Loteryjnego przydzieliła do rozprzedaży do wszystkich loterii w danym roku podatkowym ogółem ponad 150 do 2.500 losów;

2) oddziały (filie), kolektur, zaliczonych do kategorii II przedsiębiorstw handlowych.

(4) Do kategorii IV przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) kolektury loterii państwowej, którym Dyrekcja Polskiego Monopolu Loteryjnego przydzieliła do rozprzedaży do wszystkich loterii w danym roku podatkowym ogółem do 150 losów;

2) oddziały (filie) kolektur, zaliczonych do kategorii III i IV przedsiębiorstw handlowych.

(5) Kolektura Polskiego Monopolu Loteryjnego w połączeniu z przedsiębiorstwem handlu towarowego może być prowadzona na podstawie jednego świadectwa przemysłowego.

(6) Nadto zalicza się: do kategorii III przedsiębiorstw handlowych zakłady badania masła eksportowego oraz do kategorii IV przedsiębiorstw handlowych:

1) stacje benzynowe i stacje obsługi;

2) sprzedaż z automatów.

Do rozdziału II części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 75. (1) W przedsiębiorstwach skupu zawodowego może być prowadzona odprzedaż towarów wyłącznie w stanie nieprzerobionym.

(2) Przesuszanie, oczyszczanie, sortowanie itp. czynności, wypływające ze składowania (art. 22 ustawy), nie przeczą istocie skupu zawodowego.

(3) Przedsiębiorstwa skupu zawodowego nie mogą utrzymywać zakładu handlowego dla prowadzenia handlu towarowego.

Do art. 26 oraz rozdziału VI części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 76. (1) Do kategorii I przedsiębiorstw handlowych zalicza się: przedsiębiorstwa chłodni.

(2) Do kategorii II przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) przedsiębiorstwa reklamowe,

2) biura buchalteryjne oraz rewizyjno-buchalteryjne, jeżeli zatrudniają więcej niż dwóch pracowników,

3) przedsiębiorstwa autobusów, jeżeli utrzymują ponad jeden autobus,

4) przedsiębiorstwa strzeżenia cudzego mienia,

5) przedsiębiorstwa dozorowania kotłów,

6) przedsiębiorstwa wynajmu samochodów (osobowych lub ciężarowych), jeżeli posiadają ponad trzy samochody,

7) przedsiębiorstwa wynajmu koni wierzchowych, jeżeli posiadają ponad 10 koni,

8) przedsiębiorstwa wynajmu łodzi motorowych, jeżeli posiadają ponad 10 łodzi,

9) przedsiębiorstwa wynajmu automatów bilardowych, jeżeli posiadają ponad 10 automatów,

10) przedsiębiorstwa wypożyczania filmów kinematograficznych cudzej produkcji,

11) przedsiębiorstwa wypożyczania aparatów zręczności.

(3) Do kategorii III przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) biura buchalteryjne oraz rewizyjno-buchalteryjne, jeżeli zatrudniają najwyżej dwóch pracowników,

2) przedsiębiorstwa autobusów, jeżeli utrzymują jeden autobus,

3) przedsiębiorstwa wynajmu samochodów (osobowych lub ciężarowych), jeżeli posiadają do trzech samochodów,

4) przedsiębiorstwa wynajmu koni, jeżeli posiadają ponad 4 do 10 koni,

5) przedsiębiorstwa wynajmu łodzi, jeżeli posiadają ponad 10 łódek albo do 10 łodzi motorowych,

6) przedsiębiorstwa wynajmu automatów bilardowych, jeżeli posiadają do 10 automatów,

7) przedsiębiorstwa wynajmu rowerów, jeżeli posiadają ponad 10 rowerów,

8) wypożyczalnie książek (biblioteki, czytelnie) — w m. st. Warszawie oraz miejscowościach, zaliczonych w myśl części I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, do I klasy miejscowości,

9) przedsiębiorstwa wynajmu radiosłuchawek.

(4) Do kategorii IV przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) aparaty zręczności,

2) przedsiębiorstwa wynajmu koni, jeżeli posiadają do 4 koni,

3) przedsiębiorstwa wynajmu łodzi, jeżeli posiadają do 10 łódek,

4) przedsiębiorstwa wynajmu rowerów, jeżeli posiadają do 10 rowerów,

5) wypożyczalnie książek (biblioteki, czytelnie) — w miejscowościach, zaliczonych w myśl części I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, do II, III i IV klasy miejscowości,

6) przedsiębiorstwa wynajmu ubrań oraz kostiumów.

§ 77. Biura pisania podań, prowadzone osobiście przez samego właściciela, nie mają obowiązku nabywania świadectw przemysłowych.

§ 78. (1) Świadectwa przemysłowe kategorii pierwszej przedsiębiorstw handlowych obowiązane są nabywać jedynie domy składowe (art. 647 — 681 Kodeksu Handlowego).

(2) Wszelkie inne przedsiębiorstwa przyjmujące towary na skład obowiązane są do nabywania świadectw przemysłowych według przepisów § 87 rozporządzenia niniejszego.

(3) Przedsiębiorstwa ekspedycyjno-przewozowe, przechowujące towary w związku z wykonywanymi czynnościami wchodzącymi w zakres ich działalności,

nie mają obowiązku nabywania odrębnych świadectw przemysłowych na przechowywanie towarów.

Do rozdziału VII części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 79. Przedsiębiorstwa gastronomiczne mogą bez obowiązku nabycia odrębnego świadectwa przemysłowego na handel towarowy (rozdział I część II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy) dokonywać ubocznie sprzedaży do konsumcji poza obrębem przedsiębiorstwa tylko tych artykułów, które wchodzą w zakres danego przedsiębiorstwa gastronomicznego.

Do rozdziałów VII i XIV części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 80. (1) Za osoby pracujące uważa się wszystkich pracowników, zatrudnionych w zakładach, wymienionych w rozdziałach VII i XIV części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, z wyjątkiem uczniów przemysłowych (§ 70 rozporządzenia niniejszego) oraz magistrów farmacji w pierwszym roku praktyki.

(2) Właściciele aptek, w których wymienieni wyżej magistrowie farmacji — praktykanci będą zatrudnieni, powinni wykazać się pisemnym poleceniem oddziału farmaceutycznego jednego z krajowych uniwersytetów, upoważniającym takiego magistra do odbycia praktyki.

Do art. 26 oraz rozdziału X części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 81. (1) Do kategorii II przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

przedsiębiorstwa wynajmu sal na przedstawienia teatralne, kinematograficzne, odczyty, zabawy i wszelkiego rodzaju zebrania w m. st. Warszawie oraz w miejscowościach, zaliczonych w myśl części I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, do I klasy miejscowości.

(2) Do kategorii III przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) przedsiębiorstwa wynajmu sal na przedstawienia teatralne, kinematograficzne, odczyty, zabawy i wszelkiego rodzaju zebrania — w miejscowościach, zaliczonych w myśl części I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, do II, III i IV klasy miejscowości,

2) przedsiębiorstwa wynajmu pomieszczeń samochodowych (garaże), jeżeli mogą pomieścić ponad 20 samochodów.

(3) Do kategorii IV przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) przedsiębiorstwa wynajmu pomieszczeń samochodowych (garaże), jeżeli mogą pomieścić ponad 3 do 20 samochodów,

2) zajazdy w miastach, przeznaczone jedynie na postój furmanek.

(4) Przedsiębiorstwa wynajmu pomieszczeń samochodowych (garaże) podlegają podatkowi niezależnie od tego, kto jest właścicielem nieruchomości, w której mieści się przedsiębiorstwo (garaż).

(5) Wynajem pomieszczeń samochodowych (garaży) osobom zamieszkałym w danej nieruchomości i utrzymującym samochody wyłącznie dla własnego użytku (nie dla celów zarobkowych) nie stanowi przedsiębiorstwa podlegającego podatkowi przemysłowemu.

Do art. 26 oraz rozdziału XIII części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 82. Do kategorii III przedsiębiorstw handlowych zalicza się: laboratoria chemiczno - bakteriologiczne.

Do art. 26 oraz rozdziału XIX części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 83. Do kategorii III przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) korty tenisowe,
2) boiska,
3) strzelnice,
4) kręgielnie.

Do rozdziału XXI części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 84. (1) Przedsiębiorstwo wydawnictwa, którego działalność polega na wydawaniu bądź kilku pism codziennych, bądź pism codziennych i innych utworów drukowanych, bądź wreszcie kilku utworów drukowanych pod różnymi nazwami, stanowi jedno przedsiębiorstwo handlowe i wymaga nabycia jednego świadectwa przemysłowego.

(2) Kantory (oddziały) prowadzone we własnym zarządzie i na własny rachunek przez wydawnictwa dzienników i innych pism periodycznych wyłącznie dla celów, związanych z własnymi wydawnictwami (dla kolportażu, przyjmowania prenumeraty i zbierania ogłoszeń), mogą być prowadzone bez oddzielnych świadectw przemysłowych za kartami rejestracyjnymi.

Do art. 26 oraz części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 85. (1) Wszelkiego rodzaju szkoły i kursy, nie podlegające przepisom art. 3 ust. (1) p. 6 ustawy (§ 11 rozp. nin.) zalicza się do kategorii III przedsiębiorstw handlowych z wyjątkiem kursów samochodowych (szoferskich), które zalicza się do kategorii IV przedsiębiorstw handlowych.

(2) Obrót przedsiębiorstw, o których mowa w paragrafie niniejszym ustala się w myśl art. 5 ust. (1) p. 6 ustawy.

Do art. 26 oraz części II lit. B taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 86. (1) Do kategorii I przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) radiostacje nadawcze centralne,
2) przedsiębiorstwa komunikacji lotniczej.

(2) Do kategorii II przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) radiostacje nadawcze filialne,
2) przedsiębiorstwa kolei linowych.

Do art. 26 oraz części II lit. A i B taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 87. (1) Przedsiębiorstwa handlowe, nie wymienione w części II lit. A i B taryfy, stanowiącej za-

łącznik do art. 23 ustawy oraz w §§ 74, 76, 81, 82, 83, 85 i 86 rozporządzenia niniejszego zalicza się:

a) do kategorii I przedsiębiorstw handlowych przy obrocie ponad 400.000 (czterysta tysięcy) złotych rocznie;

b) do kategorii II przedsiębiorstw handlowych przy obrocie ponad 100.000 (sto tysięcy) złotych do 400.000 (czterysta tysięcy) złotych rocznie;

c) do kategorii III przedsiębiorstw handlowych przy obrocie ponad 20.000 (dwadzieścia tysięcy) złotych do 100.000 (sto tysięcy) złotych rocznie;

d) do kategorii IV przedsiębiorstw handlowych przy obrocie do 20.000 (dwadzieścia tysięcy) złotych rocznie.

(2) Obrót przedsiębiorstw, o których mowa w paragrafie niniejszym, ustala się w myśl art. 5 ust. (1) p. 6 ustawy.

Do rozdziału IV części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 88. Przy ustalaniu kategorii świadectwa przemysłowego dla młynów nie wlicza się gniotowników (gniotków) do ogólnej sumy średnic żaren.

Do rozdziałów XIV, XV, XVIII i XIX części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 89. (1) Do robotników zalicza się wszystkich bez wyjątku najemników płci obojga — zarówno zajętych w zakładzie przemysłowym, jako też pracujących dla tegoż zakładu poza jego obrębem, nadto majstrów i niższych oficjalistów, wykonywających bezpośredni dozór nad robotami.

(2) Uczniów przemysłowych, trzymanych w przedsiębiorstwie na podstawie pisemnej umowy, zawartej w myśl art. 116 prawa przemysłowego (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr 53, poz. 468 i z 1934 r. Nr 40, poz. 350) oraz pracowników umysłowych, zajętych w biurach przedsiębiorstw przemysłowych (buchalterów, korespondentów itp.) nie zalicza się do ogólnej ilości zatrudnionych w przedsiębiorstwie robotników.

(3) Do robotników w przedsiębiorstwach stałych nie zalicza się robotników, zajętych dostawą do zakładu przemysłowego paliwa, surowców itp. oraz rozwożeniem wytworzonych produktów.

(4) W przedsiębiorstwach sezonowych, np. na wyrębach leśnych — ze względu na ich krótkotrwały i czasowy charakter — zalicza się do robotników wszystkich pracujących, z wyjątkiem pracowników, zajętych przy wywozie produktów poza obręb przedsiębiorstwa.

Do rozdz. XVI części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 90. Elektrownie oraz gazownie, obsługujące nieznaczną ilość konsumentów, urządzone prymitywnie lub prowadzone ubocznie przy innych zakładach przemysłowych, jak np. przy tartakach, młynach itp., mogą być za zezwoleniem właściwej Izby Skarbowej (Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego) zaliczone, po zasięgnięciu opinii właściwego urzędu wojewódzkiego, do tej kategorii przedsiębiorstw przemysłowych, jaka odpowiada ilości zatrudnionych robotników w myśl rozdziału XIX części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

Do rozdziałów XVIII i XIX części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 91. (1) Przy zaklasowaniu przedsiębiorstw przemysłowych, zaliczonych do rozdziałów XVIII i XIX części II lit. C taryfy, bierze się w rachubę właściciela przedsiębiorstwa i członków jego rodziny tylko w stosunku do przedsiębiorstw kategorii VIII świadectw przemysłowych, natomiast w przedsiębiorstwach wyższych kategorii właściciela przedsiębiorstwa i członków jego rodziny nie zalicza się do robotników przedsiębiorstwa.

(2) W przypadku, gdy w związku z powyższym przedsiębiorstwo nie będzie mogło być zaliczone ani do VIII ani też do VII kategorii, należy je zaklasować do VIII kategorii świadectw przemysłowych.

P r z y k ł a d:

Przedsiębiorstwo przemysłowe, zaliczone do XIX rozdziału części II lit. C taryfy, zatrudnia właściciela oraz 4 robotników, wskutek czego nie podpada ani pod kategorię VIII, ponieważ zatrudnia łącznie z właścicielem 5 osób, ani też pod kategorię VII, bowiem nie zatrudnia ponad 4 robotników (właściciela nie bierze się w rachubę). Przedsiębiorstwo to powinno wykupić świadectwo przemysłowe VIII kategorii.

(3) Za członków rodziny uważa się osoby, wymienione w § 41 ust. (4) rozporządzenia niniejszego.

Do części III lit. D kat. I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 92. Za główne linie kolejowe uważa się następujące linie:

1) Baranowicze — Stołpce,
2) Białystok — Grajewo,
3) Białystok — Wilno,
4) Cieszyn — Goleszów,
5) Działdowo — Rakowice,
6) Gdynia — Wejherowo — Strzebielino,
7) Katowice — Hajduki — Chebzie — Radzionków — Kalety — Lubliniec,
8) Katowice — Chorzów — Bytom,
9) Kowel — Zdołbunów,
10) Nowy Sącz — Muszyna,
11) Ostrów — Pawłów,
12) Oświęcim — Dziedzice — Zebrzydowice,
13) Oświęcim — Kraków — Przemyśl — Lwów — Podwołoczyska,
14) Poznań — Leszno — Rawicz,
15) Poznań — Wronki — Drawski Młyn,
16) Poznań — Zbąszyń,
17) Poznań — Zduny,
18) Poznań — Łęka,
19) Rybnik — Sumina,
20) Sambor — Sianki,
21) Sosnowiec — Katowice — Bielsko,
22) Stanisławów — Kołomyja — Śniatyń — Załucze,

23) Stryj — Ławoczne,
24) Tczew — Chojnice,
25) Toruń — Bydgoszcz,
26) Toruń — Grudziądz,
27) Toruń — Miasteczko,
28) Warszawa — Łódź,
29) Warszawa — Sosnowiec,
30) Warszawa — Mława,
31) Wilno — Turmont,
32) Wolfgan — N. Bytom,
33) Zagórz — Łupków,
34) Żywiec — Zwardoń.

Do części III lit. D kat. III taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 93. Nie podlegają podatkowi ajenci przedsiębiorstw ubezpieczeniowych, którzy mając inne stałe zajęcie (nauczyciele, urzędnicy), od czasu do czasu pośredniczą przy ubezpieczeniach i osiągają z tych operacji zarobek, nie przekraczający dwukrotnej ceny świadectwa przemysłowego wraz z wszelkimi dodatkami.

Do części III lit. D kat. IV taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 94. (1) Za pomocników podróżujących (komiwojażerów) uważa się osoby, zastępujące przedsiębiorstwa handlowe lub przemysłowe i zbierające dla tych przedsiębiorstw zamówienia na podstawie próbek, cenników itp.

(2) Pomocnikom podróżującym (komiwojażerom) mogą być wydane świadectwa przemysłowe jedynie po okazaniu w oryginałach lub w uwierzytelnionych odpisach świadectw przemysłowych, nabytych przez przedsiębiorstwa przez nich zastępowane oraz po przedstawieniu właściwego pełnomocnictwa.

(3) Pomocnik podróżujący (komiwojażer) może na podstawie jednego świadectwa przemysłowego zastępować kilka firm.

(4) Pracownik przedsiębiorstwa krajowego, czerpiący swój zarobek głównie ze stałego wynagrodzenia służbowego, może zbierać zamówienia na rzecz tegoż przedsiębiorstwa i poza jego siedzibą bez obowiązku wykupienia odrębnego świadectwa przemysłowego.

(5) Zbieranie zamówień nawet poza siedzibą zakładu przez właściciela przedsiębiorstwa lub przez zarejestrowanych w rejestrze handlowym współwłaścicieli, nie wymaga nabycia odrębnego świadectwa przemysłowego.

§ 95. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie począwszy od roku podatkowego 1936.

(2) Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 14 września 1934 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 770).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 grudnia 1936 r. Nr 93, poz. 649).

6.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 grudnia 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Zagranicznych, Sprawiedliwości oraz Komunikacji w sprawie konwersji obligacyj b. austriackiego długu kolejowego zabezpieczonego.

Na podstawie § 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań Skarbu Państwa Austriackiego i Węgierskiego, tudzież zobowiązań funduszu krajowego galicyjskiego, które ciążą na Skarbie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr 115, poz. 1028) zarządzam co następuje:

§ 1. Obligacje kolei Karola-Ludwika, Albrechta, b. kolei północnej im. ces. Ferdynanda i Węgiersko-Galicyjskiej, będące własnością osób, których obywatelstwo i prawo własności tych obligacji, w dniu 21 maja 1924 r., nie zostało dostatecznie uwiarogodnione, ulegają przy konwersji przeliczeniu w stosunku 1 zł = 1.800.000 mk. p. = 2.571.425 koron nominalnych.

Przepis ustępu pierwszego stosuje się również do obligacji, będących własnością obywateli państw, które nie wprowadziły u siebie waloryzacji zobowiązań z papierów wartościowych tej samej kategorii.

§ 2. Konwersja obligacji, o których mowa w § 1, zostanie przeprowadzona przez Urząd Długów Państwa w Warszawie w okresie od dnia 1.I. 1937 r. do dnia 31.XII. 1937 r.

§ 3. Przepisy rozporządzenia niniejszego nie naruszają postanowień umów międzynarodowych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie tracą moc obowiązującą przepisy w sprawach uregulowanych rozporządzeniem niniejszym.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 grudnia 1936 r. Nr 93, poz. 650).

7.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 grudnia 1936 r.

w sprawie opłat stemplowych, wiążących się z przejściem własności nieruchomości w toku postępowania egzekucyjnego.

Na podstawie art. 1 i 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r.

w sprawie opłat stemplowych, wiążących się z przejściem własności nieruchomości w toku postępowania egzekucyjnego (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 642) zarządzam co następuje:

§ 1. Stawka opłaty stemplowej, należnej w myśl punktów 2 lub 3 art. 52 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 64, poz. 404) od sprzedaży nieruchomości drogą licytacji przymusowej lub od orzeczenia sądowego, na mocy którego w toku postępowania egzekucyjnego nieruchomość przechodzi na własność wierzyciela, który ma prawo zabezpieczone hipotecznie na danej nieruchomości, wynosi 0,2% w przypadkach, gdy nabywcą jest:

1) bank hipoteczny (art. 68 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowym — Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 321),

2) bank kredytu krótkoterminowego (art. 39 oraz ustęp pierwszy art. 119 tegoż rozporządzenia),

3) spółdzielnia kredytowa (art. 91 i 92 tegoż rozporządzenia),

4) komunalna kasa oszczędności (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. — Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 860),

5) gminna kasa wiejska pożyczkowo-oszczędnościowa (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1924 r. — Dz. U. R. P. Nr 118, poz. 1069),

6) bank państwowy,

7) Bank Polski,

8) Towarzystwo Kredytowe Ziemskie w Warszawie bądź we Lwowie,

9) Poznańskie Ziemstwo Kredytowe,

10) Towarzystwo Kredytowe Miejskie: w Białymstoku, Częstochowie, Kaliszu, Kielcach, Lublinie, Lwowie, Łodzi, Płocku, Piotrkowie, Radomiu, Siedlcach, Suwałkach, Warszawie i Wilnie oraz Zachodnio - Polskie Towarzystwo Kredytowe Miejskie w Poznaniu;

11) Galicyjska Kasa Oszczędności,

12) Towarzystwo Kredytowe Przemysłu Polskiego,

13) zakład ubezpieczeń (art. 1 i 77 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 stycznia 1928 r. o kontroli ubezpieczeń — Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 64), instytucja ubezpieczeń społecznych bądź fundusz ubezpieczeniowy (art. 17 i 17a ustawy o ubezpieczeniu społecznym w brzmieniu art. 1 pkt 11 i 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. — Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 855) oraz Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych,

14) likwidator mienia b. rosyjskich instytucji kredytu długoterminowego i innych przedsiębiorstw bankowych oraz b. rosyjskich zakładów ubezpieczeń (art. 5 i 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. — Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 34, poz. 293).

§ 2. Stawki ulgowej w wysokości 0,2% nie stosuje się, jeżeli nabywca, wymieniony w § 1, nieruchomość nabytą na licytacji zbył w ciągu 6 tygodni po licytacji. Różnica między opłatą normalną a obliczoną według stawki ulgowej powinna być uiszczona w kasie urzędu skarbowego (urzędu opłat stemplowych) w ciągu 3 tygodni od dnia sporządzenia pisma, stwierdzającego zbycie nieruchomości; nieuiszczenie w tym terminie spowoduje wymierzenie za pomocą nakazu płatniczego (art. 33 ustęp ostatni ustawy o opłatach stemplowych) kwoty, należnej tytułem różnicy, wraz z podwyżką stemplową w wysokości pięciokrotnej (art. 42 ustawy o opłatach stemplowych).

Stawkę ulgową stosuje się jednak w razie zbycia Państwowemu Bankowi Rolnemu w myśl art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr 1, poz. 1).

§ 3. Stawka ulgowa w wysokości 0,2% (§ 1 oraz ustęp drugi § 2) ma zastosowanie tylko wówczas, jeżeli licytacja odbyła się w czasie od dnia 1 stycznia 1937 r. do 31 grudnia 1937 r., lub jeżeli na ten okres przypadł ostateczny termin licytacji, na którym zostało stwierdzone niedojście licytacji do skutku, uprawniające wierzyciela do objęcia nieruchomości na własność.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1937 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 grudnia 1936 r. Nr 93, poz. 651).

8.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 22 grudnia 1936 r.

o zwolnieniu niektórych zakładów detalicznej sprzedaży spirytusu i napojów alkoholowych od opłat z tytułu prowadzenia tej sprzedaży.

Na podstawie art 62 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586) w brzmieniu rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 615) i z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 863) zarządzam co następuje:

§ 1. Zwalnia się od opłat z tytułu sprzedaży spirytusu i napojów alkoholowych na rok 1937 zakłady sprzedaży napojów alkoholowych, o których mowa

w § 1 część IV pkt 1 i 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 100, poz. 766), znajdujące się w miejscowościach, liczących do 3000 mieszkańców włącznie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1937 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 grudnia 1936 r. Nr 93, poz. 652).

9.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 grudnia 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o odroczeniu wypłat z odrębnej masy majątkowej Towarzystwa Ubezpieczeń na życie „Phönix".

Na podstawie art. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 kwietnia 1936 r. o zabezpieczeniu interesów osób, ubezpieczonych w Towarzystwie Ubezpieczeń na życie „Phönix" za pośrednictwem głównego przedstawicielstwa na Polskę (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 245) zarządzam co następuje:

§ 1. Odracza się do dnia 29 kwietnia 1937 r. wypłaty z odrębnej masy, utworzonej na podstawie dekretu z dnia 24 kwietnia 1936 r. o zabezpieczeniu interesów osób, ubezpieczonych w Towarzystwie Ubezpieczeń na życie „Phönix" za pośrednictwem głównego przedstawicielstwa na Polskę (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 245) pożyczek (zaliczek) oraz wykupów z tytułu umów ubezpieczenia na życie, zawartych przez Towarzystwo Ubezpieczeń na życie „Phönix" za pośrednictwem głównego przedstawicielstwa na Polskę.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 grudnia 1936 r. Nr 93, poz. 653).

10.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 grudnia 1936 r.

o organizacji i zakresie działania kontroli skarbowej.

Na podstawie art. 3 ust. 3 i art. 4 ustawy z dn. 31 lipca 1919 r. o organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 80, poz. 499) zarządzam co następuje:

§ 1. Kontrola skarbowa jest organem wykonawczym władz skarbowych akcyzowo-monopolowych i w obwodach urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych jest zorganizowana w rejonach kontrolnych, których granice obejmują obszar jednego lub więcej powiatów. Siedzibą rejonu jest siedziba właściwego starostwa lub jednego ze starostw. Siedziba rejonu może znajdować się również poza siedzibą starostwa.

§ 2. W obwodzie rejonu kontrolnego mogą być tworzone oddziały rejonu w składzie co najmniej dwóch urzędników.

§ 3. Zarządzenia Ministra Skarbu, ustalające granice i siedziby rejonów oraz ich oddziałów, będą ogłaszane w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu.

§ 4. Organizację kontroli skarbowej, przeznaczonej do nadzoru akcyzowo - monopolowego w obrocie z W. M. Gdańskiem ustalą osobne przepisy.

§ 5. Na czele rejonu kontrolnego stoi kierownik rejonu, który podlega naczelnikowi urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych.

§ 6. Kierownika rejonu mianuje Dyrektor izby skarbowej. Funkcje zastępcy kierownika rejonu oraz kierownika oddziału rejonu, który bezpośrednio podlega kierownikowi rejonu, pełni urzędnik kontroli skarbowej, wyznaczony przez naczelnika urzędu akcyz i monopolów państwowych.

§ 7. Do kierownika rejonu kontrolnego należy:
a) nadzór nad produkcją i obrotem artykułów akcyzowo - monopolowych w zakresie przewidzianym w poszczególnych przepisach;
b) współdziałanie w czynnościach organów przedsiębiorstw monopolowych w zakresie ustalonym przepisami Ministerstwa Skarbu;
c) zapobieganie przestępstwom akcyzowo-monopolowym i zwalczanie tych przestępstw;
d) wykonywanie innych czynności zleconych przez urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych.

§ 8. Kierownikowi rejonu przysługuje prawo udzielania urlopów podwładnym sobie urzędnikom w celu załatwienia spraw osobistych, rodzinnych i majątkowych w wymiarze nie przekraczającym 1 dnia jednorazowo, łącznie zaś 5 dni w ciągu roku kalendarzowego. O udzielonym urlopie kierownik rejonu zawiadamia urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych.

§ 9. Dla kontroli przedsiębiorstw akcyzowo-monopolowych zgodnie z obowiązującymi w tym względzie przepisami ustanawia się stałe nadzory.

§ 10. Funkcje stałego nadzoru pełnią urzędnicy rejonowi kontroli skarbowej, wyznaczeni przez izbę skarbową. Pozostawienie jednego i tego samego urzędnika na stałym nadzorze w jednym przedsiębiorstwie dłużej niż przez dwa okresy obrachunkowe wymaga zgody Ministerstwa Skarbu.

§ 11. Urzędnicy stałych nadzorów podlegają kierownikowi rejonu. O ile funkcje stałego nadzoru pełni dwóch lub więcej urzędników, wówczas urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych wyznacza kierownika stałego nadzoru, który podlega bezpośrednio kierownikowi rejonu. W przypadku ustanowienia kierownika urzędnicy stałego nadzoru podlegają bezpośrednio kierownikowi stałego nadzoru.

§ 12. Urzędnicy kontroli skarbowej używają do czynności służbowych pieczęci z napisem: „Kontrola Skarbowa" oraz z numerem kolejnym.

§ 13. W ramach etatów władz i urzędów skarbowych, przyznanych w budżecie Ministerstwa Skarbu, ustalone zostaną na każdy okres budżetowy odrębne etaty osobowe dla rejonów kontroli skarbowej.

§ 14. Z kredytu przyznanego w budżecie Ministerstwa Skarbu na podróże służbowe i przesiedlenia dla władz i urzędów skarbowych wyodrębniony zostanie na każdy okres budżetowy kredyt dla rejonów kontroli skarbowej.

§ 15. Na poczet kosztów podróży i diet urzędnicy rejonów kontroli skarbowej otrzymują równocześnie z uposażeniem zaliczki według normy ustalanej przez izbę skarbową.

§ 16. Urzędnicy rejonów kontroli skarbowej w miastach liczących według urzędowego spisu ludności ponad 50.000 ludności oraz w Gdyni otrzymują tytułem zwrotu kosztów przejazdu w mieście równocześnie z uposażeniem ryczałt miesięczny w kwocie 30 zł.

Ryczałt ten nie należy się w przypadkach, gdy urzędnik z jakiegokolwiek powodu nie pełni służby dłużej niż 14 dni.

§ 17. Organizację i zakres działania brygad kontroli skarbowej jako organów śledczych skarbowych normują osobne przepisy.

§ 18. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie tracą moc obowiązującą: rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 23 czerwca 1933 r. o organizacji i zakresie działania kontroli skarbowej (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 465) i rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 8 lipca 1936 r. w sprawie zmiany powyższego rozporządzenia (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 402).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 grudnia 1936 r. Nr 94, poz. 664).

11.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 17 grudnia 1936 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 27 października 1936 r. o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. Wykazy Nr 1 i Nr 3, dołączone do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 października 1936 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła (Dz. U. R. P. Nr 83, poz. 576) uzupełnia się jak następuje:

I. W wykazie Nr 1 dodaje się pozycje następujące:

Pozycje i punkty t. c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w %% cła normalnego (autonomicznego).
z 778	Klatki drewniane z dodatkiem metali—do uśmiercania małych zwierząt .	10
z 960	Korytarzyki ubojowe dla świń oraz ich części .	20
z 964	Korytarzyki ubojowe dla świń oraz ich części .	20
z 1083	Aparaty bolcowe—do pozbawiania przytomności zwierząt rzeźnych .	10
z 1099	Przetwornice—do zasilania aparatów elektrodowych, służących do pozbawiania przytomności zwierząt rzeźnych	10
z 1101	Transformatory—do zasilania aparatów elektrodowych, służących do pozbawiania przytomności zwierząt rzeźnych . . .	10
z 1107 z p. 2	Wyłączniki elektryczne—do aparatów elektrycznych, służących do uśmiercania małych zwierząt .	10
z 1121	Aparaty elektrodowe— do pozbawiania przytomności zwierząt rzeźnych; aparaty elektryczne—do uśmiercania małych zwierząt .	10
z 1188 z p. 2	Spłonki — do aparatów bolcowych, służących do pozbawiania przytomności zwierząt rzeźnych . .	10

Pozycje i punkty t. c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w %% cła normalnego (autonomicznego).
z grup 63, 65, 66, 67	Niewyrabiane w kraju części przekładni mechanicznych i hydraulicznych, służące do zamiany zużytych części tychże przekładni w wagonach o napędzie spalinowym . .	30

II. W wykazie Nr 3 dodaje się pozycję następującą:

Pozycje i punkty t. c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w %% cła normalnego (autonomicznego).
z 1260 p. 2 b)	Rubiny, szafiry i szmaragdy, — naturalne i syntetyczne — obrobione	5

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 grudnia 1936 r. Nr 94, poz. 665).

12.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 grudnia 1936 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 694) — ustalam na miesiąc styczeń 1937 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
(—) ***E. Kwiatkowski.***

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 31 grudnia 1936 r. Nr 303, poz. 536).

13.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 grudnia 1936 r.

o zmianie czasu urzędowania niektórych urzędów celnych.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. Dla Urzędów Celnych w Czarnym Dunajcu, Jasienowie Polnym i Zaleszczykach w okręgu administracyjnym Dyrekcyj Ceł we Lwowie ustala się godziny urzędowe od 8 do 15 oraz ustanawia się dyżury na czas ruchu pociągów.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie ulega odpowiedniej częściowej zmianie załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 listopada 1934 r. (Monitor Polski Nr 278, poz. 385) w poz. 5, 8 i 36 wykazu urzędów celnych okręgu administracyjnego Dyrekcji Ceł we Lwowie.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 23 grudnia 1936 r. Nr 298, poz. 528).

14.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 grudnia 1936 r.

w sprawie wynagrodzenia za używanie w podróżach służbowych własnych samochodów.

Na podstawie postanowień § 16 ust. 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 320) zarządzam co następuje:

§ 1. Ustalam następujące ryczałty tytułem wynagrodzenia za używanie własnych pojazdów mechanicznych przy podróżach służbowych:

a) samochodem
- o litrażu do 1500 cm^3 włącznie — 25 groszy
- o litrażu powyżej 1500 cm — 30 „
- o litrażu powyżej 1500 cm^3 — 30 „

b) motocyklem bez wózka — 15 „
- motocyklem z wózkiem — 20 „

za jeden kilometr.

Ryczałt za użycie motocykla z wózkiem zaliczony być może jedynie wówczas, gdy uzasadnioną względami służbowymi podróż, służbową odbywa równocześnie przynajmniej 2-ch urzędników.

§ 2. Ryczałt powyższy zwiększa się o 5 groszy na kilometrze przy podróżach służbowych, odbywanych na obszarze województw: wileńskiego z wyjątkiem powiatu wileńsko-trockiego, wołyńskiego z wyjątkiem powiatu

dubieńskiego i rówieńskiego, poleskiego z wyjątkiem powiatów brzeskiego, kobryńskiego i prużańskiego, nowogródzkiego z wyjątkiem powiatu szczuczyńskiego, dalej na obszarze powiatów wołkowyskiego i grodzieńskiego w województwie białostockim, na obszarze powiatów górskich, przyległych do granicy południowej Państwa i na obszarze powiatów myślenickiego, limanowskiego i kołomyjskiego.

§ 3. Użycie własnego pojazdu mechanicznego do podróży służbowych nastąpić może w wypadkach, gdy podróż służbową odbywa się bez potrzeby powrotu do siedziby Urzędu przynajmniej do trzech miejscowości oraz w wypadkach wyjazdów nagłych uzasadnionych oszczędnością w zużytym czasie i w dietach, nawet do mniejszej ilości miejscowości.

W tych wypadkach, gdy podróże służbowe wymagają zatwierdzenia przez władzę przełożoną określonych planów podróży, należy w planach podróży wyraźnie zaznaczyć zamiar odbycia podróży własnym pojazdem mechanicznym. Władze zatwierdzające taki plan decydują czy ze względu na oszczędność w czasie, brak odpowiednich połączeń kolejowych, wzgl. autobusowych odległość do stacji kolejowej użycie pojazdu mechanicznego jest celowe.

§ 4. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1937 r.

Za Ministra Skarbu
Podsekretarz Stanu:
(—) *F. Świtalski.*

15.

WYKŁADNIA
ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404);

r. w. s.—rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842).

486: (art. 140, 144, 156, 160). Podanie o udzielenie koncesji na sprzedaż mięsa, bądź innych produktów zwierzęcych, pochodzących z uboju rytualnego (§§ 2 i 15 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 5 września 1936 r. Dz. U. R. P. Nr 70, poz. 505), podlega w myśl art. 140 i 145 u. o. s. opłacie w wysokości 5 zł i po 50 gr od każdego załącznika. Art. 146 p. 1 nie ma zastosowania, gdyż — jak wynika z § 16 powołanego rozporządzenia—oględziny na miejscu nie są wymagane bezwzględnie, lecz dochodzenia, dotyczące lokalu przemysłowego, mogą być przeprowadzone w inny sposób.

Koncesja (§§ 12 i 14 powołanego rozporządzenia) podlega opłacie stemplowej, przewidzianej w art. 156 p. 5 u. o. s. Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu ustala na podstawie powołanego art. 156 p. 5 opłaty od wymienionych koncesji w kwotach następujących:

I. Od koncesji, upoważniającej do ubiegania się o pozwolenie na ubój (§ 9 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 26 sierpnia 1936 r. Dz. U. R. P. Nr 70, poz. 504), wydanej przedsiębiorstwu

p r o w a d z o n e m u			
na podstawie świadectwa przemysłowego kategorii	w miejscowości liczącej mieszkańców		
	do 20 tysięcy	ponad 20 tysięcy do 50 tysięcy	ponad 50 tysięcy
	w y s o k o ś ć o p ł a t y		
I lub II przedsiębiorstw handlowych bądź I—IV przedsiębiorstw przemysłowych	40 zł	40 zł	40 zł
wyżej nie wymienionej	20 zł	25 zł	30 zł

II. Od koncesji, nie upoważniającej do ubiegania się o pozwolenie na ubój:

rodzaj przedsiębiorstwa	do 20 tysięcy	ponad 20 tysięcy do 50 tysięcy	ponad 50 tysięcy
	to opłata wynosi		
sprzedaż mięsa, pochodzącego z rytualnego uboju drobiu; sprzedaż podrobów pochodzących z uboju rytualnego	20 zł	25 zł	30 zł
sprzedaż przetworów mięsnych z wyjątkiem wywozu za granicę	30 zł	35 zł	40 zł
wywóz mięsa i przetworów mięsnych za granicę	40 zł	40 zł	40 zł

Podanie o udzielenie koncesji, wniesione przez zarząd gminy bądź zarząd miejski (§ 13 powołanego rozporządzenia z dnia 5 września 1936 r.) oraz koncesja, wydana na skutek takiego podania są wolne od opłat stemplowych — na mocy art. 144 p. 2 oraz art. 160 p. 3 u. o. s.

Pozwolenie na ubój rytualny (§ 9 powołanego rozporządzenia z dnia 26 sierpnia 1936 r.) nie podlega oddzielnej opłacie stemplowej, gdyż — określając tylko rozmiary koncesji, o której mowa wyżej — stanowi część składową koncesji (L. D. V. 51848/5/36).

16.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 3 grudnia 1936 r.

w sprawie umorzenia obligacji 3% państwowej renty ziemskiej serii II.

Na podstawie § 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 9 maja 1936 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o emisji II serii 3% państwowej renty ziemskiej (Dz. U. R. P. Nr 42, poz. 310) podaje się do wiadomości, iż w dniu 1 grudnia 1936 r. zostało umorzonych 15 sztuk obligacji II serii 3% państwowej renty ziemskiej po 5.000 złotych w złocie każda, numery 67501 do 67515 na ogólną sumę nominalną 75.000 złotych w złocie, stanowiące 1-szą ratę umorzenia tej renty.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 18 grudnia 1936 r. Nr 294, poz. 524).

17.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 3 grudnia 1936 r.

w sprawie umorzenia obligacji 3% państwowej renty ziemskiej serii I.

Na podstawie § 4 rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 30 maja 1933 r. w sprawie emisji I serii 3% państwowej renty ziemskiej (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 337) podaje się do wiadomości, iż w dniu 1 grudnia 1936 r. zostały umorzone w drodze wykupu niżej podane obligacje I serii 3% państwowej renty ziemskiej na łączną sumę nominalną 220.000 złotych w złocie, stanowiące 4-tą ratę umorzenia tej renty:

Od Nr	do Nr	Sztuki	od Nr	do Nr	Sztuki
à 5000 zł			4016	4017	2
31	—	1	4027	4028	2
176	—	1	4258	—	1
504	—	1	4346	4348	3
512	—	1	4619	—	1
604	—	1	4631	4632	2
774	—	1	4790	—	1
1068	—	1	5086	5090	5
1072	—	1	5393	5394	2
1078	1079	2	5598	—	1
1127	—	1	5623	—	1
1361	—	1	5637	—	1
1558	—	1	5639	—	1
1766	—	1	6178	—	1
1873	—	1	6205	—	1
1943	1945	3	6280	—	1
1951	1952	2	6405	—	1
1976	—	1	6423	—	1
2048	—	1	6425	—	1
2210	—	1	6473	—	1
	razem	23	6498	—	1
à 1000 zł			6734	—	1
3838	—	1	6801	—	1
3890	3891	2	7305	—	1
3980	3981	2	7570	—	1
3984	—	1	7593	—	1
4003	4005	3	7711	—	1

Od Nr	do Nr	Sztuki	Od Nr	do Nr	Sztuki
7903	—	1	30062	—	1
7914	—	1	30072	—	1
7969	—	1	30097	—	1
7988	—	1	30139	—	1
8024	—	1	30143	—	1
8477	—	1	30214	—	1
8501	—	1	30380	—	1
8548	—	1	30384	—	1
8649	—	1	30555	—	1
8678	—	1	30558	30559	2
8742	—	1	30565	—	1
8747	—	1	30637	—	1
8968	—	1	30656	—	1
10883	10890	8	31220	—	1
10919	10920	2	31333	—	1
11183	—	1	31534	—	1
11394	—	1	31780	—	1
11613	11614	2		razem	51
13664		1			
	razem	74	à 100 zł		
			38823	—	1
à 500 zł			38857	—	1
28823	—	1	38859	—	1
28825		1	38892	38895	4
28856	—	1	38901	—	1
28858	28859	2	38941	38943	3
28882	—	1	38959		1
28936	—	1	39062		1
28945	28946	2	39122	39123	2
28986	—	1	39233	—	1
29012	—	1	39254	—	1
29088	—	1	39293	—	1
29105	—	1	39373	39378	6
29114	29115	2	39436	—	1
29158	—	1	39440	39441	2
29163	29164	2	39537	39539	3
29175	—	1	39542	—	1
29177	—	1	39804	39805	2
29195	—	1	39812	—	1
29262	—	1	39816	39818	3
29410	—	1	39834	39835	2
29693	—	1	39951	—	1
29716	—	1	39954	—	1
29760	—	1	39990	—	1
29766	—	1	40072	—	1
29783	—	1	40094	40097	4
29864	—	1	40339	—	1
29895	—	1	40484	—	1
30009	—	1	40567	40572	6
30036	—	1		razem	55
30056	—	1			

Ogółem 203 sztuki na sumę 220.000 złotych w złocie.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr. Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 18 grudnia 1936 r. Nr 294, poz. 525).

18.

OKÓLNIK Nr 90
MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 9 grudnia 1936 r.

o gospodarce finansowo-budżetowej i ustaleniu preliminarzy budżetowych związków samorządowych na r. 1937/38.

(Nr SF. 11-15-17).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego), Starostów Krajowych w Poznaniu i Toruniu, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów Miast.

Cechą charakterystyczną obecnej polityki budżetowej Państwa jest osiągnięcie pełnej równowagi wydatków i dochodów oraz przeznaczenie większych sum na wydatki inwestycyjne celem ożywienia życia gospodarczego. Tym podstawowym tendencjom polityki budżetowej Rządu winno być również podporządkowane ustalanie zamierzeń budżetowych przez związki samorządowe.

Mając powyższe na uwadze i w związku z prowadzonymi obecnie pracami nad ustaleniem preliminarzy budżetowych związków samorządowych na r. 1937/38 udzielam w porozumieniu z Panem Ministrem Skarbu związkom samorządowym i podlegającym mi władzom nadzorczym nad samorządem następujących wskazówek co do ustalania i zatwierdzania zamierzeń budżetowych związków samorządowych oraz zasad, jakimi związki te winny kierować się w gospodarce finansowo-budżetowej.

1. Przy ustalaniu zamierzeń budżetowych należy jak najściślej przestrzegać zasady realności przewidywań zarówno w dochodach, jak i wydatkach. Przewidywania z tytułu dodatków komunalnych do podatków państwowych i udziałów w tych podatkach winny być ściśle uzgadniane z władzami skarbowymi.

2. W wyniku zaznaczającej się w życiu gospodarczym poprawy koniunktury spodziewać się można w okresie budżetowym 1937/38 wpływów nieco wyższych, niż osiągnięte w wykonaniu za okres 1935/36. Podstawą do zużycia tych nadwyżek powinien być starannie przemyślany i dostosowany do realnych możliwości finansowych plan gospodarczy. Nadwyżki te — o ile możności — winny być zużywane na finansowanie inwestycyj, bądź to pod postacią wydatków na obsługę pożyczek, zaciąganych na inwestycje, bądź też pod postacią bezpośredniego wydatku inwestycyjnego.

Budżety związków samorządowych winny być bardziej gospodarczo uaktywnione, pod czym rozumiem zwiększenie wydatków na cele inwestycyjne a przedewszystkiem na niezbędną renowację istniejących urządzeń i przedsiębiorstw. Natomiast nie należy podwyższać wy-

datków o charakterze ogólno-administracyjnym, a zwłaszcza osobowym.

Podejmowanie nowych inwestycyj winno być zawczasu poprzedzone dokładnym ich przygotowaniem pod względem technicznym, kalkulacyjnym i organizacyjnym. W tym względzie zalecam Zarządom Miejskim korzystanie w jak najszerszym stopniu z poradnictwa technicznego Związku Miast Polskich.

3. Przeprowadzone — kosztem znacznych ofiar i ustępstw ze strony Skarbu Państwa, innych instytucyj publicznych i osób prywatnych— oddłużenie związków samorządowych wkłada na oddłużone związki bezwzględny obowiązek skrupulatnego wykonywania ustalonych planów obsługi długów. Zarazem przeprowadzona akcja oddłużeniowa powinna położyć na zawsze kres wszelkiemu nieoględnemu zadłużaniu się związków samorządowych. Dotrzymywanie przyjętych zobowiązań, terminów płatności, warunków zawartych umów jest podstawowym elementem odbudowy zaufania do związków samorządowych na rynku kredytowym i warunkiem możności wykorzystania na cele inwestycyjne związków samorządowych zarysowującej się pomyślniejszej konjunktury gospodarczej.

W wypadkach nienależytego wykonywania przez związki samorządowe planu obsługi długów ustalonego w wyniku postępowania oddłużeniowego, właściwe władze nadzorcze winny zastosować rygory przewidziane w art. 25 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 506). Należy również zwrócić uwagę przy zatwierdzaniu budżetów na zalecenia oszczędnościowe ustalone w stosunku do wydatków zwyczajnych przez Centralną i Wojewódzkie Komisje oszczędnościowo-oddłużeniowe.

Specjalną uwagę przy rozpatrywaniu i zatwierdzaniu budżetów powinny poświęcić władze nadzorcze budżetom związków samorządowych o stwierdzonej w czasie akcji oddłużeniowej niesamowystarczalności strukturalnej. Winny być ponownie zbadane przyczyny tej niesamowystarczalności oraz rozważone możliwości jej usunięcia czy to przez reorganizację administracji, czy też przez zmianę granic administracyjnych związku. Poza tym należy ustalić formę i wysokość ewentualnej pomocy z zewnątrz, wystarczającej do zrównoważenia wydatków i dochodów niesamowystarczalnego związku. W szczególności zwracam uwagę, iż do pokrycia niedoborów gmin wiejskich powołane są przede wszystkim powiatowe związki samorządowe.

4. Dekret z dnia 3 listopada 1936 r. o powszechnych ulgach oddłużeniowych dla gmin wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 584) nakłada na wydziały powiatowe obowiązek ustalenia terminów płatności oraz wysokości rat w spłacie zadłużenia objętego powyższym dekretem. Wskazanem jest, aby wydziały powiatowe akcję tę przeprowadziły w bezpośrednim porozumieniu z kierownikami zainteresowanych urzędów oraz instytucyj lokalnych, a mianowicie: w stosunku do należności Skarbu Państwa — z naczelnikami urzędów skarbowych, w stosunku do należności Zakładu Ubezpieczeń Społecznych — z dyrektorami Ubezpieczelni, w stosunku do należności Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych — z powiatowymi inspektorami wymienionego Zakładu.

Niezależnie od indywidualnego oddłużania gmin wiejskich przed wojewódzkimi komisjami oszczędnościowo - oddłużeniowymi, względnie przed Centralną Komisją Oszczędnościowo Oddłużeniową — należy przeprowadzić przy okazji zatwierdzania budżetów uporządkowanie zadłużenia we wszystkich gminach posiadających jakiekolwiek zadłużenie, ustalając ściśle wysokość zadłużenia i sposoby jego jednorazowej, bądź stopniowej likwidacji przez sporządzanie odpowiednich planów spłat. We wszystkich wypadkach należy dążyć do likwidacji zobowiązań gmin wiejskich, wobec powiatowego związku samorządowego, jego szpitali, przedsiębiorstw i innych zakładów. W sprawie indywidualnego oddłużenia gmin wiejskich, posiadających bardzo wysokie lub specjalnie uciążliwe zobowiązania Centralna Komisja Oszczędnościowo-Oddłużeniowa wyda w najbliższym czasie za pośrednictwem wojewódzkich komisyj oszczędnościowo-oddłużeniowych odpowiednie instrukcje.

5. W związku z korzystaniem przez związki samorządowe z kredytów Funduszu Pracy i z rozpowszechnieniem się na tym tle pewnych błędnych mniemań i praktyk, podkreślam, iż zadaniem Funduszu Pracy — jeżeli chodzi o teren samorządu terytorialnego—jest udzielenie związkom samorządowym pomocy finansowo-kredytowej w celu stworzenia możliwości zatrudnienia większej liczby bezrobotnych, nie zaś finansowanie inwestycyj samorządowych jako takich. Sumy dostarczane przez Fundusz Pracy winny być wykorzystywane zgodnie z ich przeznaczeniem oraz celowością gospodarczą i przyczyniać się powinny do znacznego zwiększenia zatrudnienia bezrobotnych. Tymczasem przeprowadzone w roku bieżącym lustracje przez organa Funduszu Pracy ujawniły niewłaściwe zużywanie przez niektóre związki samorządowe sum dostarczanych przez Fundusz Pracy, jak np. wypłacanie z tych sum dodatkowych wynagrodzeń dla pracowników, wynagrodzeń personelu stałego, pokrywanie wydatków kancelaryjnych i t. p. Ponadto stwierdzonym zostało, iż roboty prowadzone przez związki samorządowe z kredytów Funduszu Pracy często stały na bardzo niskim poziomie technicznym.

Celem wydatnego zwiększenia liczby zatrudnionych proszę P. P. Wojewodów i P. P. Przewodniczących Wydziałów Powiatowch o zarządzenie i dopilnowanie:

a) aby związki samorządowe przy podejmowaniu inwestycyj nie liczyły wyłącznie na

pomoc Funduszu Pracy, ale starały się przeznaczyć na ten cel w budżetach możliwie znaczne sumy z innych źródeł, a w ich liczbie również z własnych dochodów zwyczajnych; chodziło by o zarezerwowanie w budżetach odpowiednich kredytów na pokrycie wydatków, związanych z robotami, prowadzonymi przy pomocy finansowej Funduszu Pracy, a mianowicie wydatków na materiały, świadczenia socjalne, projekty i ewentualne kierownictwo techniczne oraz wydatków biurowo-kancelaryjnych;

b) aby związki samorządowe przestrzegały rygorystycznie zużycia sum uzyskanych z Funduszu Pracy zgodnie z ich przeznaczeniem.

6. Wobec nieustalenia jeszcze przez Radę Związku Rewizyjnego Samorządu Terytorialnego wysokości składki na rok 1936/37, należy tymczasowo zapreliminować w budżecie na rok 1937/38 taką samą kwotę złotych, jaka była ustalona w budżecie na rok 1936/37. W wypadku niezapreliminowania lub zapreliminowania składki na Związek Rewizyjny Samorządu Terytorialnego w wysokości niedostatecznej, władze nadzorcze przy zatwierdzaniu budżetów winny zastrzegać zamieszczenie lub odpowiednie uzupełnienie kredytu na opłacenie omawianej składki. Ponadto w wypadku zalegania przez związek samorządowy z uiszczeniem składki na związek Rewizyjny Samorządu Terytorialnego za 1935/36 rok, władza nadzorcza winna zastrzec zamieszczenie kredytu na pokrycie tej zaległości, o ile wydatek ten nie podlega pokryciu z budżetu okresu 1936/37. W związku z tym Związek Rewizyjny Samorządu Terytorialnego nadeśle Panom Wojewodom wyczerpujący wykaz zaległości z okresu 1935/36.

7. Traktując podniesienie stanu dróg w Polsce jako sprawę pierwszorzędnego znaczenia w ogóle, a w szczególności w zakresie rozbudowy dróg gminnych, łączących siedziby urzędów gminnych z traktami bitymi, udzielę w najbliższym czasie w tej sprawie odpowiednich wskazówek specjalnym okólnikiem.

Już jednak przy niniejszej sposobności zaznaczam, iż uważam za konieczne, aby przy opracowywaniu programu robót drogowych przez zarządy gmin wiejskich i wydziały powiatowe na r. 1937/38 były—w miarę możności — uwzględnione drogi o nawierzchni trwałej, mające stanowić połączenia siedzib urzędów gminnych z traktami bitymi. Dla budowy tych dróg należy w jak najszerszej mierze wykorzystać świadczenia w naturze na podstawie ustawy z dnia 26 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 27 poz. 204), jak również zużytkować kamień narzutowy, zbierany po polach w myśl wskazówek, zawartych w okólniku z dnia 29 września r. b. Nr 75 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 27 poz. 192).

Jeżeli chodzi o poprawę stanu dróg w miastach wydzielonych z powiatowych związków samorządowych, to wniesiony do Sejmu projekt ustawy o budowie i utrzymaniu dróg publicznych — w odróżnieniu od dotychczas obowiązującej ustawy w tym zakresie — przewiduje nowe uprawnienie dla tego rodzaju miast, a mianowicie do poboru samorządowego podatku drogowego. Uprawnienie to będzie miało znaczenie zwłaszcza dla tych miast, na obszarze których znajduje się większa ilość nowowzniesionych budowli, bądź też które pobierają dodatek do państwowego podatku od nieruchomości w niewielkiej wysokości. Część wydatków drogowych zatem i to zarówno na utrzymanie, jak i na budowę tudzież renowację ulic w miastach wydzielonych, będzie mogła znaleźć pokrycie w tym nowym źródle podatkowym.

8. Wobec poważnego znaczenia oświaty przedszkolnej dla fizycznego i psychicznego wychowania młodego pokolenia wskazanym jest utrzymanie przez związki samorządowe dotychczasowej liczby przedszkoli oraz—o ile pozwala na to równowaga budżetowa—zakładanie nowych przedszkoli nie tylko w stosunku do wzrostu liczby dzieci w wieku przedszkolnym, ale i istotnych potrzeb życia kulturalnego.

9. W związku z podejmowaną przez władze szkolne akcją elementarnego kształcenia i dokształcania młodzieży przedpoborowej i poborowej organa samorządu gminnego i gromadzkiego winny współdziałać z władzami szkolnymi w kierunku zapewnienia frekwencji na kursach dla przedpoborowych, którzy przeszkolenia potrzebują, bez użycia jednakowoż jakichkolwiek środków o charakterze przymusu. Współudział ten winien wyrazić się również w zapreliminowaniu przez gminy lub powiatowe związki samorządowe — po porozumieniu z władzami szkolnymi — specjalnych kwot na wydatki rzeczowe, związane z kursami dla młodzieży przedpoborowej (światło, dodatkowy opał i t. p.); dla orientacji można przyjąć kwotę roczną 30 do 50 zł na jeden komplet nauczania. Ponadto przedstawiciele związków samorządowych winni brać udział w specjalnych komisjach kształcenia młodzieży przedpoborowej, które będą powoływane przy władzach szkolnych okręgowych i obowodowych.

10. Sprawa pokrywania wydatków na szkoły dokształcająco-zawodowe zostanie w niedługim czasie uregulowana w drodze ustawodawczej. Do czasu ustawowego uregulowania tej sprawy — ze względu na doniosłe z punktu widzenia kulturalnego i gospodarczego znaczenie dokształcania zawodowego — zalecam, aby związki samorządowe utrzymały w budżetach dotychczasowe pozycje na wymienione szkoły oraz nie zalegały z wypłatą ponoszonych z tego tytułu wydatków.

11. Względy na poprawę stanu zdrowia ludności wymagają, aby powiatowe związki samorządowe dążyły do zwiększenia liczby lekarzy rejonowych, którzy mogliby skutecznie przyczyniać się do wykrywania wypadków zachorowań na choroby zakaźne. Lekarzom rejonowym (okręgowym) należało by powierzyć wyko-

nywanie również innych obowiązków lekarskich, objętych zadaniami związków samorządowych, jak nadzór nad stanem higieny dziatwy szkolnej oraz stanem sanitarnym szkół powszechnych, leczenie ubogich chorych, nadzór sanitarny nad osiedlami, prowadzenie propagandy higieny, zwalczanie chorób społecznych oraz prowadzenie ośrodków zdrowia lub przychodni. Tak pomyślana instytucja lekarzy okręgowych nie powinna by spowodować podwyższenia kosztów wykonywania obowiązków związków samorządowych, a nawet przyczynić się do ich obniżenia.

Zarazem podkreślam celowość zamieszczenia w budżetach związków samorządowych na r. 1936/37 dostatecznych kredytów na pomoc położniczą, zwłaszcza na terenie wsi, oraz — jeżeli chodzi o związki samorządowe, posiadające własne szpitale — wydatnego obniżenia opłat szpitalnych za leczenie chorych na choroby zakaźne.

Ponadto celem poprawy stanu zdrowotnego ludności zalecam — o ile pozwala na to równowaga budżetowa — zamieszczanie przez związki samorządowe w wydatkach budżetowych odpowiednich kwot na prowadzenie kąpielisk, zwłaszcza w wypadkach udzielania na ten cel pomocy finansowej ze strony Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

12. Przywiązując wielką wagę do budowy studzien publicznych, zalecam, by w tych związkach samorządowych, w których nie przystąpiono do realizacji zakreślonego 5-cio-letniego planu budowy studzien, były na okres 1937/38 przewidziane i w tymże okresie wykonane prace, które miały być wykonane w ciągu 2-ch pierwszych okresów budżetowych. Plan budowy studzien, zarówno w związkach samorządowych, które realizację tego planu rozpoczęły w okresie 1936/37, jak i w tych związkach samorządowych, które inwestycji tej nie podjęły, powinien być dostosowany do ogólnego czteroletniego planu inwestycyj samorządowych.

13. W związku ze wskazówką, zamieszczoną w okólniku Nr 125 z dnia 13 grudnia 1933 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 21 poz. 293) co do wynagradzania organów badania zwierząt rzeźnych i mięsa, wyjaśniam, iż w tych wypadkach, gdzie zbyt mała dochodowość obwodu urzędowego badania nie daje możności ustalenia wynagrodzenia miesięcznego Urząd Wojewódzki może wyrazić zgodę, aby w budżecie odnośnego związku samorządowego preliminowano zamiast stałego uposażenia dla organów urzędowego badania wynagrodzenie od każdego badanego zwierzęcia.

14. Zwracam uwagę na szczególne uwzględnianie przez związki samorządowe w granicach równowagi budżetowej odpowiednich kredytów na kolonie lecznicze dla dzieci, kolonie i półkolonie letnie, dożywianie dzieci, opiekę zleconą w rodzinach zastępczych i opiekę domową oraz ogródki jordanowskie.

15. Za pożądane i bardzo celowe uznaję popieranie przez związki samorządowe kas bezprocentowych, jako formy samopomocy społecznej, ułatwiającej powstawanie drobnych własnych warsztatów pracy bez uciekania się do opieki społecznej. Związki samorządowe mogą przewidywać odpowiednie kwoty na kapitały zakładowe dla nowotworzonych kas.

16. W związku z wypadkami nadmiernego ograniczania, a nawet skreślania bądź niewykonywania kredytów na dotacje dla ochotniczych straży pożarnych i na utrzymanie instruktorów pożarniczych—podkreślam, iż wymienione wydatki wynikają z obowiązków ustawowych gmin przewidzianych w art. 25 i 35 ustawy z dnia 13 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 41 poz. 365) i powinny być w budżetach gmin zamieszczone. W szczególności zwracam uwagę na potrzebę udzielania przez związki samorządowe zasiłków na zaopatrzenie straży pożarnych w sprzęt oraz na organizację obrony przeciwpożarowej.

17. W zakresie wydatków o charakterze subwencyjnym w dalszym ciągu podtrzymuję wskazówki zamieszczone w okólnikach Nr 8 z dnia 8 lutego 1935 r. Nr 1 z dnia 2 stycznia 1936 r. z tym uzupełnieniem, iż poza instytucjami wymienionymi w tych okólnikach—związki samorządowe w granicach równowagi budżetowej mogą subwencjonować Polski Związek Zachodni oraz przystępować na członków do Ligi Drogowej i Związków Propagandy Turystycznej.

18. Dekretem z dnia 3 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 88 poz. 544) uchylone zostało prawo związków samorządowych do poboru opłat postojowych na drogach i placach publicznych. Nie dotyczy to jednak poboru opłat za korzystanie z rynków w celach sprzedaży. Tego rodzaju opłaty nie są opłatami „postojowymi", gdyż o ich poborze decyduje fakt korzystania z placu publicznego w celach sprzedaży. Opłaty te nie mogą być pobierane od sprzedaży artykułów żywności przez producentów rolnych (art. 30 ustawy z dnia 11.VIII.1923 r. (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62 poz. 454), na natomiast mogą być pobierane od handlujących i przekupniów. W związku z tym przy sposobności zatwierdzania budżetów, władze nadzorcze winny wpływać w kierunku wykorzystywania tego źródła dochodowego przez zarządy miejskie.

19. Wysokość opłat za korzystanie z urządzeń i przedsiębiorstw samorządowych—zgodnie z dotychczasowymi zaleceniami—powinna być dostosowana do zdolności płatniczej osób zainteresowanych, w przeciwnym bowiem razie wysokość opłat wpływa hamująco na rozwój przedsiębiorstw. Dotyczy to zwłaszcza opłat za korzystanie i przyłączenie do sieci wodociągowej i kanalizacyjnej, oraz obniżenia opłat targowych i rzeźnianych. Wskazanym jest, by plany obniżenia opłat targowych i rzeźnianych, szczególnie w większych miastach, które rozłożone zostały na okresy kilkuletnie, zostały w r. bud-

żetowym 1937/38 w miarę możności zrealizowane w takim stopniu, aby termin doprowadzenia tych opłat do wskazanej nieprzekraczalnej normy został dochowany.

20. Specjalny okólnik omówi sprawę podziału dodatków komunalnych do podatku gruntowego pomiędzy poszczególne rodzaje związków samorządowych. Ustalone w tej dziedzinie normy nie zmieniają dotychczasowych uprawnień związków samorządowych co do poboru wymienionych dodatków. Wykorzystywanie przez związki samorządowe uprawnienia do poboru dodatków komunalnych do podatku gruntowego powyżej 50% podatku państwowego (art. 14 ust. (2) ustawy z dn. 15 czerwca 1923 r. Dz. U. R. P. Nr 65 poz. 505 w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. Dz. U. R. P. Nr 85 poz. 593) uważam za dopuszczalne o tyle, o ile jest to konieczne dla zrównoważenia wydatków i dochodów budżetowych.

Przelanie uprawnień Ministra Spraw Wewnętrznych na wojewodów co do zatwierdzania podwyżki ponad 50%, przewidzianej w § 120 lit. f) rozporządzenia z dnia 23 listopada 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 113 poz. 937), w brzmieniu § 1 pkt 17 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 maja 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 46 poz. 400), pozostaje w mocy i w odniesieniu do nowego brzmienia art. 14 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r.

21. Dodatki do podatków państwowych od spożycia, zużycia względnie produkcji na okres budżetowy 1937/38 — biorąc pod uwagę wpływy za 1936 r. i opierając się na danych z powszechnego spisu ludności z 1931 r. — należy preliminować w takiej samej wysokości, jak w roku 1936/7 t. j. na 1 mieszkańca miasta — 55 gr, na 1 mieszkańca powiatowego związku samorządowego z wyłączeniem ludności miast — 25,2 gr i na 1 mieszkańca gminy wiejskiej 8,4 gr.

Analogicznie dodatki do scalonego podatku przemysłowego należy preliminować na 1 mieszkańca miasta — 11,4 gr, na 1 mieszkańca powiatowego związku samorządowego z wyłączeniem ludności miast — 5,1 gr i na 1 mieszkańca gminy wiejskiej — 1,7 gr.

22. Ze względu na społeczny charakter schronisk turystycznych zalecam związkom samorządowym, pobierającym podatek od plakatów i szyldów, zwalnianie od tego podatku szyldów napisów i plakatów, umieszczanych na wymienionych schroniskach, a stwierdzających charakter schroniska, bądź zawierających szczegóły informacyjne dotyczące szlaków turystycznych. Władze nadzorcze winny oddziaływać na związki samorządowe w kierunku realizacji powyższego zalecenia bądź przy sposobności zatwierdzenia budżetów bądź przy sposobności zatwierdzenia statutu omawianego podatku.

22. Maksymalne normy podatku komunalnego od prawa polowania, zamieszczone w § 94 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 listopada 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 113. poz. 937), ustalone zostały przed 12 laty (rozporządzeniem Min. Spraw Wewn. z dnia 4.VIII. 1924 r. Dz. U. R. P. Nr 78 poz. 759), gdy czynsze za dzierżawę terenów łowieckich, wartość tych terenów i ceny zwierzyny łownej były znacznie wyższe niż obecnie.

Omawiane normy podatku od prawa polowania nie odpowiadają zatem obecnym warunkom ekonomicznym i nadal nie powinny być w całości wykorzystywane. Z tych względów wskazanym jest, by wydziały powiatowe, bądź przy zatwierdzaniu nowych statutów podatku komunalnego od prawa polowania, bądź przy sposobności zatwierdzania budżetów, zastrzegały obniżenie stawek wymienionego podatku do takiego poziomu, aby podatek ten nie przekraczał w strefie I — 10 gr na ha, w strefie II — 5 gr na ha i w strefie III — 2 gr na ha oraz w strefie IV — dotychczasowej stawki 1/8 gr na ha.

24. Stwierdzonym zostało, że dotychczasowe różnice w stawkach podatku wyrównawczego, istniejące między województwami południowymi i zachodnimi, a województwami centralnymi i wschodnimi straciły w znacznym stopniu swoje uzasadnienie oraz, że zachowanie dotychczasowej granicy wysokości podatku wyrównawczego w województwach południowych oraz poznańskim i pomorskim jest nadal niemożliwe jako niedostateczne dla utrzymania równowagi przeważnej liczby gmin wiejskich na tych obszarach. W związku z tym wniesiony został do Sejmu projekt nowej ustawy o samoistnym podatku wyrównawczym, podnoszący górną granicę podatku wyrównawczego w województwach południowych, oraz poznańskim i pomorskim do sumy, stanowiącej iloczyn ilości ha gruntów opodatkowanych w danej gminie przez mnożnik 0,75. bądź przez mnożnik 1,00 w tych wypadkach, w których gmina wiejska, mimo wyczerpania wszystkich źródeł dochodowych i wykorzystania podatku wyrównawczego przy mnożniku 0,75 nie jest w stanie pokryć swych wydatków budżetowych. Ponieważ wszelkie dane przemawiają za tym, iż powyższy projekt zostanie przez Ciała Prawodawcze uchwalony oraz z uwagi, iż bez wykorzystania podatku wyrównawczego w zaprojektowanych granicach, normalna gospodarka wielu gmin wiejskich w województwach południowych i zachodnich nie byłaby możliwą, w porozumieniu z Panem Ministrem Skarbu, wyrażam zgodę, aby gminy te zapreliminowały podatek wyrównawczy przy wykorzystaniu, w miarę potrzeby, zaprojektowanych podwyższonych granic wysokości tego podatku.

25. Podatek inwestycyjny może być pobierany przez związki samorządowe w wypadkach wskazanych w § 101 rozporządzenia Mi-

nistra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 listopada 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 113 poz. 937).

Jeżeli chodzi o część podatku inwestycyjnego, pobieranego w postaci dodatków do podatków państwowych, — to wobec okresu wymiaru podatków państwowych pokrywającego się z rokiem kalendarzowym, a nie budżetowym — organa samorządowe w statutach o poborze podatku inwestycyjnego winny wyraźnie określić rok kalendarzowy, za który ma być pobrana część podatku inwestycyjnego, przypadająca na płatników odnośnych podatków państwowych.

26. Miasto i gminy wiejskie, utrzymujące i wydzierżawiające targowiska, obowiązane są w budżetach targowisk zamieścić kwotę stanowiącą 3% przewidzianych wpływów z opłat targowych na utrzymanie okręgowych targowiskowych komisyj nadzorczych. W budżetach tych należy zamieścić również kredyt na opłacenie udziału w kosztach utrzymania wymienionych komisyj za r. 1936/37, o ile wydatek ten nie podlega pokryciu z budżetu 1936/37. Za opłaty targowe służące jako podstawa obliczenia udziału na rzecz okręgowych komisyj targowiskowych należy — zarówno w r. 1936/37, jak i w latach następnych — przyjmować opłaty targowe, odpowiadające definicji, jaka ustaloną zostanie w mającym się ukazać w czasie najbliższym zarządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu.

Wpłaty z tego tytułu winny być uskuteczniane co kwartał.

Poza tym związki samorządowe w zakresie targowisk winny wprowadzić w życie przepisy dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27.X. 1933 r. o uregulowaniu obrotu zwierzętami rzeźnymi i mięsem, zwłaszcza dotyczące wydzielenia budżetów targowisk z ogólnego budżetu administracyjnego, lub budżetów przedsiębiorstw, co nie wszędzie ma miejsce mimo ustawowego obowiązku.

27. W objaśnieniach do budżetowych pozycyj dochodowych z tytułu dodatków komunalnych do podatków państwowych i samoistnych podatków komunalnych — między innymi — należy wskazywać stawki odnośnych danin. Dane te są niezbędne dla orjentowania się w wykorzystywaniu przez związki samorządowe źródeł podatkowych.

28. Przy rozpatrywaniu i zatwierdzaniu preliminarzy budżetowych związków samorządowych władze nadzorcze winny mieć przedewszystkim na uwadze, aby zatwierdzane budżety:

a) czyniły zadość wymaganiom realności dochodów i wydatków (niedopuszczalność budżetów dodatkowych z racji nierealnie preliminowanych wydatków),

b) obejmowały wydatki wynikające z ustawowych obowiązków związków samorządowych,

c) uwzględniały z zachowaniem zasady równowagi budżetowej wskazówki i zalecenia zawarte w niniejszym okólniku.

Ponadto zwracam uwagę, aby władze nadzorcze przy zatwierdzaniu budżetów związków samorządowych przestrzegały zasad, wyrażonych w okólniku Nr 48 z dnia 25 lutego 1927 r. (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 1342).

29. Nadzór władz nadzorczych nad gospodarką finansowo-budżetową związków samorządowych nie powinien ograniczać się do momentu zatwierdzania preliminarzy budżetowych. Nadzór ten winien się rozciągać również nad sposobem wykonywania budżetu, przy czym władze nadzorcze winny ściśle stosować się do wskazówek zawartych z pkt 20 okólnika Nr 1 z dn. 2.I. 1936 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 1 poz. 1).

Ponadto należy z bezwzględną skrupulatnością baczyć, aby związki samorządowe wywiązywały się solidnie z zobowiązań dłużnych, jakie będą wynikać z gospodarki budżetowej.

Specjalną uwagę należy zwrócić na angażowanie się związków w kredyty towarowe i zobowiązania wobec przedsiębiorstw o rocznym lub dłuższym terminie płatności.

Tego rodzaju kredyty i zobowiązania należy traktować narówni z pożyczkami długoterminowymi, żądając w stosunku do nich odpowiednich uchwał organów uchwalających.

30. Ze względu na społeczny charakter samorządowych instytucyj wydawniczych (m. in. Samorządowy Instytut Wydawniczy, Związek Pracowników Samorządu Terytorialnego i t. p.) związki samorządowe winny jak najrychlej uregulować należności przypadające tym instytucjom z tytułu poczynionych na kredyt zakupów ksiąg, druków, materiałów piśmiennych i t. p., względnie z tytułu innych należności, jak np. za potrącone pracownikom świadczenia członkowskie.

31. Zwracam uwagę, aby Wydziały Powiatowe dostarczały zarządom gminnym bez opóźnień dokładne dane o wpływach z tytułu dodatków komunalnych do podatków państwowych, nie przetrzymywały kwot przypadających z tego tytułu na rzecz gmin i wogóle terminowo regulowały wszelkie należności na rzecz gmin.

32. O terminach rozpatrywania budżetów związków samorządowych, które zaciągnęły zobowiązania wobec Banku Gospodarstwa Krajowego z tytułu pożyczek należy powiadomić właściwy oddział Banku, celem ewentualnego wysłuchania przez władze nadzorcze opinii delegata Banku, co do zamierzeń budżetowych poszczególnych związków samorządowych w zakresie spłaty pożyczek.

Zechcą P. P. Wojewodowie polecić Przewodniczącym wydziałów Powiatowych podanie powyższych wskazówek do wiadomości zarządom gmin wiejskich i miast niewydzielonych

oraz dopilnować ich wykonania przez związki samorządowe, znajdujące się na terenie podległego im Województwa.

Minister:
(—) *Sławoj Składkowski*

(Przedruk z Dz. Min. Spr. Wewn. z dnia 10 grudnia 1936 r. Nr 35, poz. 245).

19.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 grudnia 1936 r.

L. D. IV. 30936/2/36

w sprawie stosowania ceł konwencyjnych do farb do barwienia skór, ekstraktów garbarskich.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) ze stawki konwencyjnej w wysokości 160 zł i 260 zł od 100 kg, przyznanej Szwajcarii na farby nierozpuszczalne do barwienia skór w postaci pasty lub w stanie suchym, zawierające farby mineralne, względnie organiczne (30% lub mniej barwników organicznych) oraz czynniki (substancje) rozpraszające, emulgujące (ex poz. 417 w Układzie Dodatkowym z dnia 3 lutego 1934 r. Dz. U. R. P. Nr 46/1935, poz. 312) korzystać mogą również inne kraje w ramach przyznanej tym krajom, w umowach z nimi zawartych, klauzuli największego uprzywilejowania, o ile będą zachowane warunki podane w protokóle końcowym do wspomnianego wyżej Układu Dodatkowego (poświadczone deklaracje wytwórcy i odbiorcy itd. vide Dz. U. R. P. Nr 46/1935, strona 789).

Złożenie wzmiankowanych deklaracyj nie zwalnia od obowiązku przedłożenia świadectwa pochodzenia, wymaganego przy stosowaniu stawek konwencyjnych.

Jedynie wymienione wyżej farby produkcji szwajcarskiej o nazwach „pigmenty kapadermowe", wytworzone przez T-wo dla Przemysłu Chemicznego w Bazylei, są zwolnione od obowiązku przedłożenia świadectwa pochodzenia.

2) Ze zniżki konwencyjnej w wysokości 8 zł 50 gr od 100 kg, przyznanej Anglii na ekstrakty garbnikowe suche z kory „Mangrove", z mimozy, z mirobalanu (z poz. 425 p. 3) w Umowie Handlowej z dnia 27 lutego 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 380 z r. 1935), korzystać mogą również inne kraje w ramach przyznanej tym krajom, w umowach z nimi zawartych, klauzuli największego uprzywilejowania, o ile towary te będą importowane przez ustalone w umowie tej Urzędy Celne t. j. przez Urząd Celny w Gdyni oraz przez Urzędy Celne Leegetor i Weichselbahnhof na terytorium W. M. Gdańska oraz o ile będą identyczne ze złożonymi w tych urzędach przez eksporterów angielskich próbkami.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

20.

OKÓLNIK T. 160 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 grudnia 1936 r.

L. D. IV. 30579/2/36 r.

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 1018 i 1169).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Noże składane z urządzeniem sprężynowym przeciwdziałającym samowolnemu zamykaniu się noża, chociażby wyposażone w uchwyt do wyciągania z dubeltówki łusek od naboi, należy traktować jako noże składane inne i clić według poz. 1018 p. 4 lit. „b" tar. celnej.

2) Nożyczki chirurgiczne należy clić według poz. 1018 p. 9 tar. celnej, gdyż punkt ten przewiduje wszelkie nożyczki.

3) Maszyny wymienione w p.p. 1 i 2 poz. 1169 tar. celnej, z których każda posiada dołączone dla sprawnego funkcjonowania tych maszyn następujące dodatki: szczoteczkę, pędzelek, śrubokręt, sztyft druciany do oliwienia, ściereczkę do kurzu, buteleczkę oleju do smarowania, szablon do wycierania i gumkę do wycierania — należy clić razem z tymi dodatkami wg poz. 1169 p. odp. tar. celnej, jednakże zastosowanie właściwej stawki celnej uzależnione jest od wagi samej maszyny, bez wagi wyżej wyszczególnionych dodatków.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

21.

OKÓLNIK T. 162 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 grudnia 1936 r.

L. D. IV. 30938/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 303 i 1167 p. 6)

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Produkt stanowiący mieszaninę fluorku wapnia z chlorkami sodu, potasu i magnezu (częściowo w postaci soli zasadowej wobec nieznacznej ilości ługu) z domieszką nieznacznych ilości tlenku chromu, znany pod nazwą handlową „Hydrasal", należy clić według pozycji 303 punkt 5 taryfy celnej.

2) Mikroskopy monokularowe oraz binokularowe w tym stereoskopowe, tj. przyrządy do powiększeń, oparte na systemie szkieł optycznych zwanych okularem i obiektywem, bez względu na skalę powiększeń i przeznaczenia, należy clić według pozycji 1167 punktu 6 taryfy celnej.

Łącznie z mikroskopem należy clić najwyżej przy mikroskopach monokularowych — tyle obiektów ile jest gniazd w odnośnym rewolwerze lub przyrządzie saneczkowym;

przy mikroskopach binokularowych stereoskopowych tyle obiektywów parzystych i okularów parzystych ile jest gniazd w odnośnym rewolwerze lub przyrządzie saneczkowym;

przy mikroskopach binookularowych—tyle obiektywów pojedyńczych i okularów parzystych — ile jest gniazd w odnośnym rewolwerze lub przyrządzie saneczkowym.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

22.

OKÓLNIK T. 163 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 grudnia 1936 r.

L. D. IV. 26972/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy stosowania pozycji 606 taryfy celnej).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Punkt 1 pozycji 606 taryfy celnej obejmuje bawełnę surową nieprzerobioną, to jest w postaci włókien splątanych i zanieczyszczonych. Nadchodzi ona w sprasowanych belach. Według tegoż punktu clą się również wszelkie odpadki bawełniane, otrzymywane jako produkt poboczny przy przeróbce bawełny na maszynach przędzalniczo - włókienniczych jako to: zgrzebliny, wyczeski, obwijaki itp.

Natomiast punkt 2 pozycji 606 obejmuje bawełnę i odpadki bawełniane częściowo już przerobione na maszynach przędzalniczych (trzepakach, zgrzeblarkach, czesarkach); bawełna taka otrzymuje formę zwojów, arkuszy i taśm.

Zarazem wyjaśnia się, iż odpadki w postaci resztek zwojów, arkuszy i taśm, otrzymywane z trzepaków, zgrzeblarek, ciągarek i czesarek jako mniejsze lub większe kawałki, należy traktować jako odpadki surowe, wymienione w punkcie 1 pozycji 606.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

23.

OKÓLNIK T. 161 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 grudnia 1936 r.

L. D. IV. 30935/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy stosowania poz. 900, 904, 905 i 1273 taryfy celnej).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1. Wyroby osobno niewymienione, mające kształt cylindrycznych słoików, wykonane z rurek szklanych, służące do przechowywania drobnych przedmiotów (pastylek, granulek, drażetek itp.), z nałożonymi lub nakręconymi na nie zamknięciami z pospolitych materiałów, należy clić według pozycyj 900 p. 4 lit. **b.** lub 904 p. 2 lit. **a** (zależnie od barwy szkła) z dodatkiem, przewidzianym w poz. 905 taryfy celnej, jako wyroby z rurek szklanych z dodatkiem pospolitych materiałów, niestanowiących ozdób.

2. Gąbki do mycia, wykonane z porowatej masy wiskozowej, należy traktować jako osobno niewymienione wyroby z pospolitych materiałów i clić według pozycji 1273 taryfy celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

24.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 grudnia 1936 r.

L. D. IV. 30779/1/36

w sprawie zarachowywania skonfiskowanych walut, złota oraz papierów wartościowych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł oraz Urzędów Celnych i Izby Skarbowej w Grudziądzu.

Na zapytanie jednej z Dyrekcji Ceł, dokąd należy wysyłać oraz jak zarachowywać sumy pieniężne w gotowiźnie, złoto i papiery wartościowe oraz czeki, weksle, książeczki oszczędnościowe itp., przepadłe, na mocy wyroku sądowego, stosownie do postanowień ustępu 5 art. 16 Dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. Nr 32 poz. 249), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Przepadłe, na mocy prawomocnego wyroku sądowego, walory podlegają wysłaniu:

1) złoto do Mennicy Państwowej,
2) waluty obce do Banku Polskiego i
3) wszelkie papiery wartościowe i kupony od tych papierów do Kasy I Urzędu Skarbowego w Warszawie.

Otrzymana z Mennicy Państwowej i Banku Polskiego równowartość walorów wymienionych pod punkt. 1 i 2 podlega zarachowaniu przez Urząd Celny na § 8 dz. 2 budżetu dochodów Ministerstwa Sprawiedliwości. Na tenże sam tytuł budżetowy podlegają zarachowaniu również pieniądze obiegowe polskie, natomiast walory odesłane do Kasy I Urzędu Skarbowego w Warszawie podlegają zrealizowaniu i zarachowaniu przez tąż kasę na wyżej wymieniony tytuł budżetowy.

Poza gotowizną, inne środki płatnicze, jak weksle, czeki itp. wymienione w art. 1 powołanego wyżej dekretu — przepadkowi nie ulegają.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

25.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 grudnia 1936 r.

L. D. IV. 31983/3/36

w sprawie przedłużenia mocy obowiązującej umowy gospodarczej polsko - niemieckiej.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W najbliższych dniach ukaże się w Dzienniku Ustaw R. P. rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej, dotyczące dalszego przedłużenia do dnia **28 lutego 1937 r.** mocy obowiązującej umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką, podpisanej w w Warszawie dnia 4 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 83 poz. 512).

W związku z tym wyjaśnia się, że stan prawny, wynikający z postanowień wymienionej umowy, przedłużonej do dnia 31 grudnia 1936 r., (vide okólnik z dnia 19 października 1936 r. L. D. IV. 25739/3/36 — Dz. Urz. M. Sk. Nr 28 poz. 846), obowiązuje po tym terminie, choćby wspomniane na wstępie rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej nie zostało ogłoszone przed 1 stycznia 1937 r., czyli, że obecny stan prawny w dziedzinie ceł konwencyjnych oraz specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko - niemieckiego pozostaje nadal bez zmiany **do dnia 28 lutego 1937 r.** włącznie.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

26.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 grudnia 1936 r.

L. D. V. 23570/2/36

w sprawie opodatkowania wydatków inwestycyjnych poczynionych w obcej nieruchomości.

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 29 maja 1936 r. L. Rej. 9356/33.

. . . .

. . . .

Z aktów sprawy wynika, że sporna suma została wydatkowana w związku z wynajęciem przez skarżący Związek chłodni, a to na doprowadzenie najętej nieruchomości do odpowiedniego do tego przeznaczenia stanu. Jakkolwiek chodziło tu o wkłady w nieruchomość

obcą, to jednak skarżącemu przysługiwało z umowy najmu prawo długoletniego (przez 15 lat) używania danego lokalu na swoje cele, fakt ten więc może mieć tylko wpływ na ustalenie odpowiedniej do czasu najmu stopy amortyzacji wydatków na jego ulepszenie, wzgl. dostosowanie do celów najemcy, wydatek sam jednak stoi w oczywistym związku z nabyciem nowego objektu, mianowicie chłodni, mającego ze swego przeznaczenia i racji gospodarczej być niewątpliwie składnikiem źródła dochodu skarżącego Związku, jakiem jest jego przedsiębiorstwo handlowe. Sporna kwota zatem stanowi wydatek na powiększenie wzgl. ulepszenie źródła dochodu i z tego powodu nie może być jej doliczenie do podstawy wymiaru podatku dochodowego uznane za niezgodne z ustawą (art. 8 p. 1 ustawy o podatku dochodowym poz. 411/25 Dz. Ust.). Przy ustalaniu wysokości tej kwoty została już uwzględniona amortyzacja (10%) pełnego kosztu inwestycji za pierwszy rok, zaczem przepis art. 6 ustawy o podatku dochodowym nie został naruszony.

Za Naczelnika Wydziału:
(—) *Kolanowski.*
Inspektor.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 23570/2/36

Warszawa, dnia 21 grudnia 1936 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

przesyła się do wiadomości.

Za Naczelnika Wydziału:
(—) *Kolanowski.*
Inspektor.

27.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 grudnia 1936 r.

L. D. V. 44964/4/36

w sprawie ulg w **podatku przemysłowym na rok 1937 dla f-my „Ruch" Polskie Towarzystwo Księgarni Kolejowych Sp. Akc. w Warszawie.**

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Na skutek prośby Polskiego Towarzystwa Księgarni Kolejowych „Ruch" Sp. Akc. w Warszawie oraz z uwagi na specjalny charakter tego przedsiębiorstwa, posiadającego szeroko rozgałęzione agendy — oddziały w Warszawie, Łodzi, Poznaniu, Krakowie i Lwowie, administrujące kioskami rozrzuconymi na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej i prowadzącymi drobną sprzedaż czasopism, książek, pocztówek, materiałów piśmiennych i wyrobów tytoniowych na stacjach P. K. P., na kolejkach dojazdowych i elektrycznych, w uzdrowiskach, w poczekalniach tramwajowych i na ulicach m. st. Warszawy — Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 39, ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46, poz. 339) zezwala się na nabywanie na 1937 r. — na imię sprzedawców T-wa „Ruchu", bez składania podań dla w mowie będących kiosków — świadectw przemysłowych następujących kategoryj:

IV-tej przedsiębiorstw handlowych — dla kiosków z jednym pracownikiem (sprzedawcą);

III-ciej przedsiębiorstw handlowych — dla kiosków, w których pracuje ponad 1 do 5 pracowników;

II-giej przedsiębiorstw handlowych — dla kiosków, zatrudniających ponad 5 pracowników.

W związku z powyższym nabywane przez sprzedawców świadectwa przemysłowe winny zawierać następującą treść:

Rodzaj przedsiębiorstwa: drobna sprzedaż czasopism, książek, pocztówek, materiałów piśmiennych i wyrobów tytoniowych;

Właściciel przedsiębiorstwa: (imię i nazwisko sprzedawcy);

Miejsce wykonywania przedsiębiorstwa: w kiosku Pol. Tow. Księg. Kolejowych „Ruch" Sp. Akc. na stacji.

Nadto Ministerstwo Skarbu zwalnia T-wo „Ruch" od obowiązku nabywania oddzielnych świadectw przemysłowych kategorii IV handlowej — **bez składania podań** — na wagi automatyczne oraz automaty ze sprzedażą papeterii, pocztówek, czekolady, o ile obrót za 1935 rok w stosunku całorocznym nie przekroczył sumy 2.000 złotych.

O ile natomiast chodzi o prowadzone przez T-wo „Ruch" wydawnictwo rozkładu jazdy, winno T-wo wykupić na to przedsiębiorstwo świadectwo przemysłowe III kategorii handlowej, a to zgodnie z częścią II lit. A. rozdz. XXI taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 powołanej ustawy.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu zarządza, aby akcja wymiarowa podatku przemysłowego od obrotu za rok 1937, dotycząca zarówno Centrali Towarzystwa, jak też jego oddziałów i kiosków, była prowadzona według następujących zasad:

1) Zawarte między T-wem „Ruch" i jego kioskowymi sprzedawcami umowy uznaje się za komisowe w rozumieniu art. 5 uts. (1) p. 5 ustawy;

2) Kioskowych sprzedawców — komisantów zwalnia się od obowiązku prowadzenia prawidłowych ksiąg handlowych, a to na podsta-

wie ustępu trzeciego art. 5 ust. (1) p. 5) ustawy; podlegające zaś opodatkowaniu ich prowizje należy ustalać na podstawie prawidłowo prowadzonych ksiąg handlowych komitenta, tj. T-wa „Ruch";

3) Towarzystwo „Ruch" opłacać będzie podatek przemysłowy od obrotu za rok 1937:

a) przy sprzedaży dzienników i czasopism według 0,75%-wej stawki podatkowej, a to na zasadzie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46, poz. 339);

b) przy sprzedaży innych artykułów, jak: książki, pocztówki, materiały pisemne, galanteria, przybory do palenia, wyroby czekoladowe z automatów, pocztówki z automatów — 1,2% od sumy przychodu brutto;

c) od obrotu uzyskiwanego w automatycznych wagach osobowych — jako pod względem kwalifikacji podatkowej podlegającego postanowieniom art. 5 ust. (1) p. 6 ustawy o państwowym podatku przemysłowym — 3% od kwoty przychodu brutto;

d) przy sprzedaży detalicznej rozkładów jazdy — jako własnych wydawnictw Towarzystwa — 1,2% od sumy przychodu brutto.

4) Sumy podatkowe, przypadające od obrotów, uzyskiwanych z automatów, Zarząd Towarzystwa uiszczać będzie w siedzibie jego centrali, tj. w Kasie Skarbowej 1 Urzędu Skarbowego w Warszawie. W związku z tym nie należy włączać do podstaw opodatkowania kioskowych sprzedawców - komisantów obrotów, uzyskiwanych z tych automatów, bez względu na to, czy korzystają one ze zwolnienia od obowiązku nabycia na nie świadectw przemysłowych, czy też prowadzone są za świadectwami, nabytymi bądź na imię Towarzystwa „Ruch", bądź też na nazwiska sprzedawców-komisantów.

5) W myśl art. 36 powołanej ustawy Towarzystwo „Ruch" obowiązane jest do uiszczenia po upływie każdego miesiąca zaliczek na podatek przemysłowy od obrotu w wysokościach odpowiadających podanym w p. 3 stawkom i obrotom, wynikającym z prowadzonych przez Towarzystwo ksiąg handlowych.

Zaliczki na podatek, przypadający od prowizji osiąganej przez sprzedawców - komisantów w kioskach, Towarzystwo „Ruch" opłacać będzie za tychże sprzedawców w następujących wysokościach, obliczonych w stosunku rocznym na podstawie prowizji, wypłaconej sprzedawcom - komisantom w 1936 r. w zależności od klas miejscowości i świadectw przemysłowych:

Świadectwa przemysłowe IV kategorii

IV klasa miejscowości podatek od prowizji wynosi ryczałtowo zł	24	rocznie,
III „ „ „ „ „ „ „ „	45	„
II „ „ „ „ „ „ „ „	60	„
I „ „ „ „ „ „ „ „	75	„
m. st. Warszawa „ „ „ „ „ „	90	„

Świadectwa przemysłowe III kategorii

IV klasa miejscowości podatek od prowizji wynosi ryczałtowo zł	75	rocznie,
III „ „ „ „ „ „ „ „	112	„
II „ „ „ „ „ „ „ „	150	„
I „ „ „ „ „ „ „ „	180	„
m. st. Warszawa „ „ „ „ „ „	240	„

Obliczone w stosunku do powyższych norm zaliczki Towarzystwo „Ruch" imieniem sprzedawców - komisantów uiści:

a) za I kwartał 1937 r. do dnia 15 kwietnia 1937 r.
b) za II „ „ „ „ „ 15 lipca 1937 r.
c) za III „ „ „ „ „ 15 października 1937 r
d) za IV „ „ „ „ „ 15 lutego 1938 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

28.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 grudnia 193 6r.

L. D. V. 51864/5/36

w sprawie przedkładania Najwyższemu Trybunałowi Administracyjnemu akt administracyjnych, na skutek skarg, wniesionych w przedmiocie opłat stemplowych, podatków: od spadków i darowizn oraz należytości sądowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz do Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego.

Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego) mają akta administracyjne w sprawach opłat stemplowych oraz podatków: od spadków i darowizn (na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny austriacki: także w sprawach należytości sądowych) w przypadkach, gdy ich własne orzeczenie zostało zaskarżone przed Najwyższy Trybunał Administracyjny, przesyłać wraz z odpowiedzią na skargę i opracowaniem stanu faktycznego **bezpośrednio** Najwyższemu Trybunałowi Administracyjnemu.

W przypadkach **szczególnej wagi** Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego) mają natychmiast po otrzymaniu od Najwyższego Trybunału Administracyjnego **zawiadomienia o wyznaczeniu terminu rozprawy** — przesłać Ministerstwu Skarbu owo zawiadomienie wraz z odpisami skargi i jej załączników, opracowania stanu faktycznego i odpowiedzi na skargę.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

29.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 grudnia 1936 r.

L. D. V. 25310/2/36

w sprawie ulg podatkowych dla nabywców pojazdów mechanicznych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Nawiązując do § 1 Rozporządzenia Ministra Skarbu w sprawie wykonania dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 maja 1936 r. o ulgach podatkowych dla nabywców pojazdów mechanicznych Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przy przyznawaniu ulg należy uwzględniać jedynie cenę nabycia normalnie wyekwipowanego i nadającego się do natychmiastowego użycia pojazdu (samochodu).

Natomiast nie należy uwzględniać ceny ekwipunku (wyposażenia) dodatkowego, jak nadliczbowe koła zapasowe, zainstalowane na życzenie klienta, odbiorniki radiowe, dodatkowe części zapasowe, dodatkowe przyrządy warsztatowe itp.

Fakt, że cena nabycia samochodu—na skutek doliczenia ceny dodatkowego wyposażenia — przekroczy kwotę 12.000 zł nie pozbawia płatnika prawa do korzystania z ulgi, jednakże przy ustalaniu sumy przypadającego do zwrotu podatku pod uwagę należy brać wyłącznie cenę za samochód, bez uwzględnienia wartości dodatkowego ekwipunku. W tym celu dołączane przy podaniach o ulgi rachunki winny odrębnie wymieniać cenę normalnie wyekwipowanego samochodu, odrębnie zaś wyszczególniać ekwipunek dodatkowy i cenę jego nabycia.

Podsekretarz Stanu:
(—) *F. Świtalski.*

30.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 grudnia 1936 r.

L. D. V. 45141/4/36

w sprawie świadectw przemysłowych na rok 1937 dla hurtowników tytoniowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W związku z wypowiedzeniem przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego umów wszystkim hurtownikom, Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46 poz. 339) zezwala tym hurtownikom z urzędu (bez obowiązku składania podań) na nabywanie na rok 1937 półrocznych (za cenę półrocznego) świadectw przemysłowych, właściwych dla hurtowni tytoniowych według taryfy, stanowiącej załącznik do powołanej ustawy, z uwzględnieniem ulg, przewidzianych okólnikiem z dnia 27 listopada 1936 r. L. D. V. 44684/4/36.

W przypadkach dalszego prowadzenia hurtowni (po 31 marca 1937 roku), hurtownicy tacy winni uiścić do tej daty dopłatę do ceny całorocznego świadectwa przemysłowego.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *J. Rejs,*
Naczelnik Wydziału.

31.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 grudnia 1936 r.

L. D. V. 9822/1/36

w sprawie prowadzenia rejestrów przypisów i odpisów.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych i Urzędów Opłat Stemplowych.

W toku lustracji stwierdzono, że w całym szeregu urzędów rejestry przypisów i odpisów podatków i opłat (wzór Nr 805/Kas) prowadzone są niedbale i niezgodnie z obowiązującymi w tej mierze przepisami.

Ponieważ niedomagania tego rodzaju w znacznym stopniu utrudniają pracę działom rachunkowo - kasowym urzędów, przeto Ministerstwo Skarbu przypomina, że rejestry przypisów i odpisów winny być prowadzone zgodnie z postanowieniami § 64 p. 1 — 4 przepisów rachunkowo - kasowych dla kas urzędów skarbowych (zał. 2 do Dz. Urz. Min. Sk. Nr 9 poz. 178 z r. 1935) oraz później wydanymi w tej mierze zarządzeniami. W szczególności rejestry te winny być prowadzone dla każdego podatku osobno i bezwarunkowo co miesiąc sumowane, przy czym obok sumy miesięcznej winna być w nich wyprowadzona także i suma od początku okresu budżetowego.

Ponadto Ministerstwo Skarbu przypomina, że kasy urzędów mogą dokonywać przypisów i odpisów na kontach płatników jedynie na podstawie poleceń wpisanych do rejestrów przypisów i odpisów, bądź jako polecenia indywidualne z powołaniem płatnika, bądź też jako polecenia zbiorowe z powołaniem pozycji rejestru wymiarowego. Bez uprzedniego wpisania przez dział wymiarowy do rejestru przypisów i odpisów kont podlegających przypisaniu lub odpisaniu przypisy i odpisy na kontach płatników w żadnym wypadku nie mogą być dokonywane.

Za ścisłe przestrzeganie wymienionych przepisów Ministerstwo Skarbu czyni osobiście odpowiedzialnymi P. P. Naczelników (Kierowników) Urzędów.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *J. Rejs,*
Naczelnik Wydziału.

32.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 grudnia 1936 r.

L. D. V. 25467/2/36

w sprawie normy szacunkowej źrebiąt rocznych w roku 1936.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Nawiązując do punktu 4 okólnika z dnia 14 listopada 1931 roku L. D. V. 2084/2/31 Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że norma szacunkowa źrebiąt rocznych, przekazywanych z własnych stad do stajen wyścigowych, w roku 1936 wynosi — według danych Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych zł 3.360 (trzy tysiące trzysta sześćdziesiąt złotych).

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *J. Rejs,*
Naczelnik Wydziału.

33.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 stycznia 1937 r.

L. D. V. 21507/1/35

w sprawie egzekucji kar pieniężnych nałożonych w postępowaniu karnym skarbowym.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz do wszystkich Urzędów Skarbowych.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, iż niektóre urzędy skarbowe żądając od urzędów celnych i urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych, aby władze te przekazując do egzekucji swoje należności z tytułu kar pieniężnych sporządzały tytuły wykonawcze według wzoru przewidzianego w § 24 Instrukcji Egzekucyjnej. Wobec tego Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

Okólnikiem z dnia 27 grudnia 1932 r. L. D. IV. 33135/3/32 (Dz. Urz. Min. Skarbu z 1933 r. Nr 1 poz. 6) uregulowana została sprawa przymusowego ściągania niedoborów celnych w sposób nieco odmienny, niż to przewidują obowiązujące dla wierzycieli przepisy. Okólnik ten może mieć z pewnymi zmianami zastosowanie

również przy egzekucji kar pieniężnych, wymierzanych w postępowaniu karnym skarbowym. W szczególności jako tytuł wykonawczy dla tych kar może służyć orzeczenie karne, przewidziane w art. 185 ustawy karnej skarbowej, które urzędy celne lub urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych dołączałyby w dwóch odpisach do wniosków egzekucyjnych z umieszczoną na nich klauzulą treści następującej: „Niniejsze orzeczenie karne stanowi tytuł wykonawczy. Tytuł ten jest w drodze egzekucji wykonalny.

(nazwa miejscowości) . . . .
dnia . . . . . . 1936 r.
podpis pieczęć".

Jako wzór wniosku o wdrożenie egzekucji może służyć — z odpowiednimi zmianami w tekście — wzór Nr 1, stanowiący załącznik wspomnianego okólnika. Wzór Nr 2 odpada, a wzory Nr 3 i 4 pozostały bez zmian.

Mając powyższe na uwadze, Ministerstwo Skarbu poleca, aby urzędy skarbowe nie kwestionowały, wniosków egzekucyjnych o ściągnięcie kar pieniężnych sporządzonych w sposób powyższy i to nie tylko jeśli chodzi o wnioski, które będą wpływać w przyszłości, lecz także jeśli chodzi o wnioski, które wpłynęły przed wydaniem niniejszego okólnika.

Przy tej sposobności Ministerstwo Skarbu poleca, aby wnioski o ściągnięcie omawianych kar pieniężnych przydzielane były do wykonania możliwie odrazu po otrzymaniu, ponieważ specjalnie o ile chodzi o te kary, egzekucja może być skuteczna tylko wówczas, gdy przeprowadzona będzie bez zwłoki.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *J. Rejs*,
Naczelnik Wydziału.

34.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 grudnia 1936 r.

L. D. VI. 11896/2/36

w sprawie sprzedaży przez firmę „Domagalski i S-ka" w Poznaniu szczególnego środka skażającego.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, iż zezwoliło firmie „Domagalski i S-ka", pierwszej poznańskiej parowej fabryce olejków eterycznych, esencyj, barwików nieszkodliwych i preparatów chemicznych, w Poznaniu na rozlew i sprzedaż ftalanu dwuetylowego, jako szczególnego środka skażającego w urzędowo zabezpieczonych naczyniach pod następującymi warunkami:

1) z każdego zbiornika, zawierającego dobrze wymieszany ftalan dwuetylowy, należy przesłać do Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego w Warszawie dwie urzędowo pobrane i zabezpieczone próbki po 100 cm^3 oraz protokół pobrania próbek; pobieranie próbek średnich z kilku zbiorników jest niedopuszczalne,

2) rozlew ftalanu dwuetylowego uznanego przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego za odpowiedni do skażenia, należy przeprowadzać do naczyń szklanych, nadających się do nałożenia urzędowych zabezpieczeń,

3) rozlew winien się odbywać nie częściej, niż raz w tygodniu w obecności Kontroli Skarbowej. Urzędnik sprawujący nadzór nad rozlewem zabezpiecza urzędowo butelki przez owiązanie sznurkiem lub drutem korka i szyjki i nałożenie plomby na sznurku lub drucie.

Do owiązania korka ma być przytwierdzona etykieta kartonowa z następującą treścią:
a) nazwa i siedziba firmy,
b) nazwa środka skażającego,
c) data rozlewu i numer kolejny naczynia,
d) liczba i data świadectwa Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego,
e) podpis urzędnika kontroli skarbowej i pieczęć.

4) O dokonaniu rozlewu urzędnik powinien sporządzić protokuł, w którym między innymi powinny być podane:

a) data rozlewu, b) ilość litrów rozlanego środka skażającego, c) do ilu naczyń rozlano środek (numery naczyń), data i liczba świadectwa Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego i d) znaki plomby, którą zabezpieczono butelki ze środkiem skażającym; ewent. pozostałość nierozlanego środka winna być ponownie urzędowo zabezpieczona.

5) Zezwolenie wydane wymienionej firmie może być każdego czasu cofnięte bez podania powodów.

Środek skażający sprzedawany z zachowaniem powyższych warunków może być stosowany przez organa kontroli skarbowej bez uprzedniego badania i kwalifikowania przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Organa kontroli skarbowej, które przeprowadzają skażenie omawianym środkiem, obowiązane są unieważnić przytwierdzoną do butelki etykietę. —

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

35.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 stycznia 1937 r.

L. D. IV. 269/3/37

w sprawie protokółu dodatkowego do prowizorycznego układu handlowego z 18 lipca 1936 r. między Polską i Francją.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Uzupełniając okólnik L. D. IV. 31119/3/36 z dnia 18 grudnia 1936 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 34 z 1936 r., poz. 1032), Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę, że zgodnie z postanowieniem art. 1 lit. b., rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 grudnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 90 z 1936 r., poz. 623, przedruk w Dz. Urz. Min. Sk. Nr 33 z 1936 r. poz. 979), nie zostały wprowadzone w życie następujące zniżki celne, wymienione w części II Protokółu dodatkowego do prowizorycznego układu handlowego z dnia 18 lipca 1936 r. pomiędzy Polską i Francją:

z poz. 49 t. c. — szparagi (w czasie od 1 lutego do 31 marca),

poz. 282 t. c. — wina musujące: 1. szampańskie.

Zniżek tych nie należy stosować; do wina musującego szampańskiego ma zatem zastosowanie jedynie zniżka przewidziana w prowizorycznym układzie handlowym polsko-francuskim z 18 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 66 z 1936 r. poz. 482, przedruk w Dz. Urz. Min. Sk. Nr 24 z 1936 r. poz. 724).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat

w sprawie płatności podatków w m-cu styczniu 1937 r.

W styczniu 1937 r. płatne są następujące podatki:

1. Do dnia 5 stycznia — podatek od energii elektrycznej, pobrany przez sprzedawców energii w czasie od 16 — 31 grudnia 1936 r.; 20 stycznia — tenże podatek, pobrany przez sprzedawcę energii elektrycznej w czasie od 1 — 15 stycznia 1937 r.

2. Do dnia 7 stycznia — podatek dochodowy od uposażeń służbowych i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłaconych w grudniu 1936 r.

3. Do dnia 25 stycznia — zaliczka miesięczna na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1936, w wysokości podatku przypadającego od obrotu, osiągniętego w grudniu 1936 r. — przez przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorii i przemysłowe I — V kategorii, prowadzące prawidłowe księgi handlowe oraz przez wszystkie przedsiębiorstwa obowiązane do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych operacjach lub do składania sprawozdań do zatwierdzenia.

Ponadto płatne są w styczniu zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w tym miesiącu oraz podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płatności również w tym miesiącu.

Komunikat

w sprawie sprostowania błędu.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że:

w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu z 1936 r. Nr 33 w okólniku z dnia 30 listopada 1936 r. L. D. IV. 29168/2/36 prawa szpalta, piąty wiersz od góry powinno być: Myrtaceae zamiast Ryrtaceae.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

Nr 3

dnia 8 stycznia 1936 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,43	89,00
Dinary jugosłow. . . .	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn. .	1 Dol.	5,29	5,26½
Dolary kanadyjskie . . .	1 Dol.	5,28½	5,26
Floreny holenderskie . .	100 Fl.	290,00	288,30
Franki francuskie . . .	100 Fr.	24,77	24,63
Franki szwajcarskie . .	100 Fr.	121,80	121,00
Funty angielskie	1 Ł.	26,02	25,86
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie . . .	100 Gld.	100,20	99,80
Korony czecho-słow. . .	100 K.	17,40	17,00
Korony duńskie	100 K.	116,09	115,25
Korony estońskie . . .	100 K.	—	—
Korony norweskie . . .	100 K.	130,73	129,75
Korony szwedzkie . . .	100 K.	134,08	133,10
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	25,20	24,70
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,49	11,00
Marki niemieckie . . .	100 Mk.	122,00	117,00
Pengő węgierskie . . .	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie . . .	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie . .	100 Szyl.	96,50	95,50

WALUTY	Za	Transakcje (Złotych)	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam . . .	100 Fl.	289,30	290,00	288,60
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	212,36	212,78	211,94
Bruksela	100 Blg.	89,25	89,43	89,07
Budapeszt . . .	100 Png.	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	100,00	100,20	99,80
Helsinki	100 Mk.	—	11,49	11,43
Konstantynopol . .	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga . . .	100 K.	—	116,09	115,51
Londyn	1 Ł.	25,95	26,02	25,88
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	27,88	27,98	27,78
Montreal	1 Dol.	—	5,29¼	5,26¾
Nowy Jork . . .	1 Dol.	5,28¼	5,29½	5,27
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,28½	5,29¾	5,27¼
Oslo	100 K.	130,40	130,73	130,07
Paryż	100 Fr.	24,71	24,77	24,65
Praga	100 K.	—	18,61	18,51
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm . . .	100 K.	133,75	134,08	133,42
Tallin	100 K.	—	—	—
Wiedeń	100 Szyl.	—	99,20	98,80
Zurych	100 Fr.	121,50	121,80	121,20
c) MONETY				
2. Srebro.				
Marki niemieckie .	100 Mk.	—	132,00	127,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.